

Z obsahu:

Budou se dívat na toho, kterého probodli

Z homilie Jana Pavla II. v Zakopanem na slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova 6. 6. 1997

– strana 2 –

Nikoliv lidmi namalovaná

V průběhu následujících deseti let bylo pokřtěno 8 milionů Mexičanů...

– strana 4 –

Na nebi se ukázalo velké znamení

(Zj 12,1)

– strana 5 –

Pokušení moci

...aby se Ježíšovo království neztotožňovalo s žádnou politickou formou...

– strana 7 –

Hledám dobrého zpovědníka

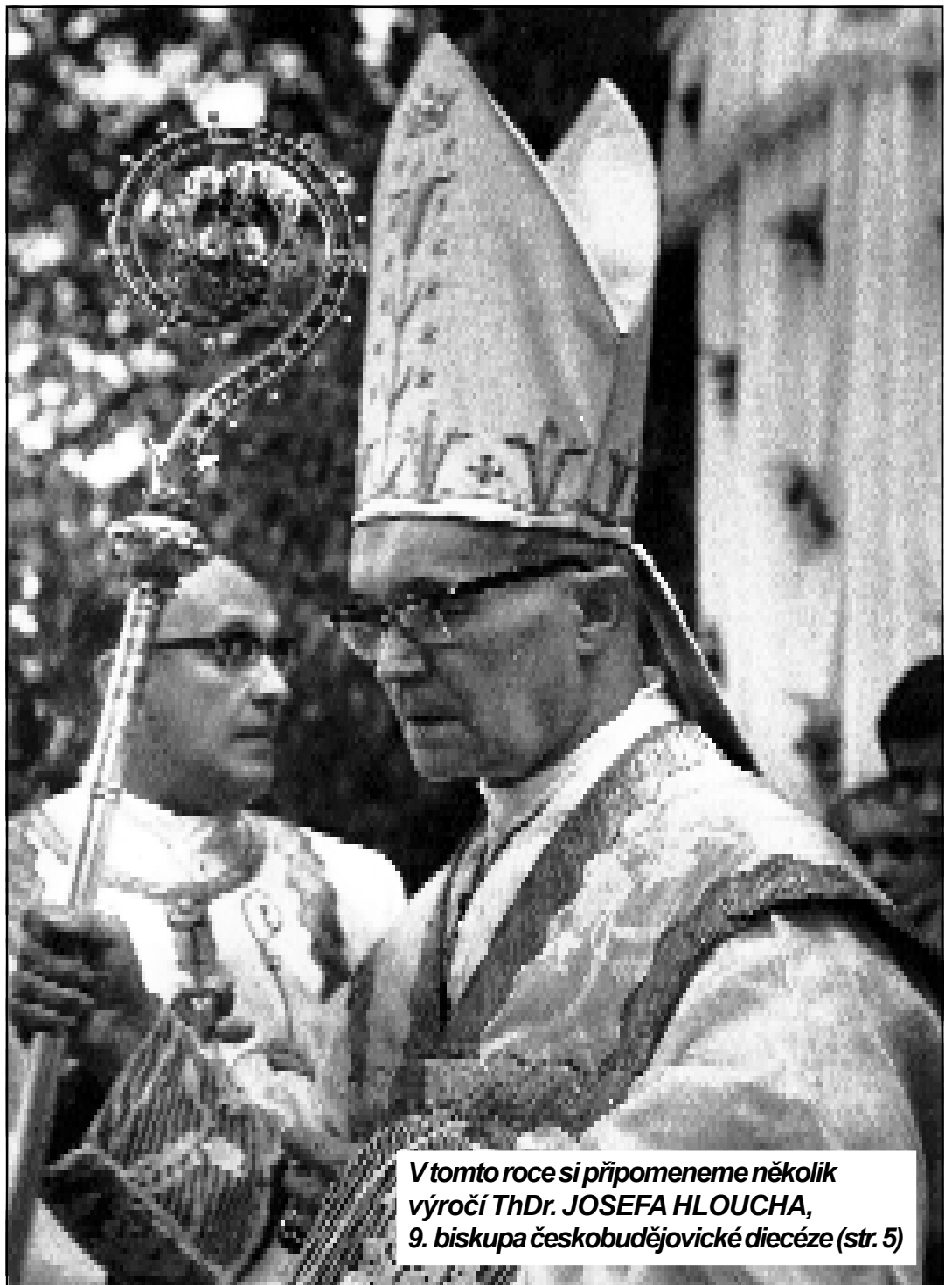
Co znamená výraz „dobrý zpovědník“?

– strana 10 –

Co si počít?

Politické události posledních týdnů...

– strana 12 –

V tomto roce si připomeneme několik výročí ThDr. JOSEFA HLOUCHA, 9. biskupa českobudějovické diecéze (str. 5)

Budou se dívat na toho, kterého probodli

Z homilie Jana Pavla II. v Zakopanem na slavnost
Nejsvětějšího Srdce Ježíšova 6. 6. 1997

Děkujeme Bohu v den, který učinil pro nás! V duchu této vděčnosti toužím spolu s vámi, drazí bratři a sestry, rozjímat o velikém tajemství Nejsvětějšího Srdce Pána Ježíše. Je dobře, že tak můžeme učinit na mé pouti spojené s Eucharistickým kongresem ve Wroclavi. Celá úcta k Ježíšovu Srdci a všechny její projevy jsou hluboce eucharistické.

Budou se dívat na toho, kterého probodli (Jan 19,37). Tato slova jsme před chvílí slyšeli v evangeliu. Svätý Jan Evangelista končí tímto prorockým výrokem popis utrpení a smrti Ježíše Krista na kříži. Z tohoto popisu víme, že o Velkém pátku před svátkem paschy prosili židé Piláta, aby všem třem ukřižovaným byly přeraženy nohy a jejich těla aby byla odstraněna (srov. Jan 19,31). Vojáci to také udělali s oběma zločinci ukřižovanými spolu s Ježíšem. Ježíšovi však nohy nezlámali, ale jeden z vojáků mu kopím probodl bok a ihned vytekla krev a voda. (Jan 19,34). Byl to důkaz smrti. Vojáci mohli ujistit Piláta, že Ježíš nežije. Ale evangelista Jan pokládá na tomto místě za potřebné podat zvláštní ověření. *Ten, který to viděl, vydává o tom svědectví a jeho svědectví je pravdivé.* A současně potvrzuje, že se touto ranou do Kristova boku splnilo Písmo. Říká totiž: *Nezloží mu kosti. A na jiném místě: Budou se dívat na toho, kterého probodli* (Jan 19,36–37).

Tento zápis v evangeliu je základem celé tradice kultu Božského Srdce. Tato tradice se rozvinula hlavně v XVII. století v souvislosti se zjeveními, kterých se dostalo sv. Markétě Marii Alacoque. Naše století je

svědkem intenzivního rozvoje úcty k Ježíšovu Srdci, o čemž svědčí krásné litanie a Úkon zasvěcení lidského rodu Božskému Srdci a také Smírná modlitba k Nejsvětějšímu Srdci. To všechno proniklo do naší zbožnosti a stalo se to úkonem mnoha věřících, kteří pocítují potřebu odprošovat Ježíšovo Srdce za hříchy lidstva, jednotlivých národů, rodin i osob.

Budou se dívat na toho, kterého probodli. Tato slova pozvedají náš pohled vzhůru na svatý kříž, na kterém visí Spasitel světa. *Ti, kteří jdou vstříc záhubě, považují nauku o kříži za hloupost. Pro nás je znamením Boží moci* (1 Kor 1,18).

Milovaní bratři a sestry, nestyďte se za kříž. Snažte se, abyste jej každý den přijímali a odpovídali tak na Kristovu lásku. Braňte kříž a nedovolte, aby Boží jméno bylo uráženo ve vašich srdcích, ve vašem rodinném a společenském životě. **Děkujeme Boží Prozřetelnosti, že tento kříž se znovu vrátil do škol, veřejných úřadů a nemocnic. Ať tam také zůstane. Ať připomíná naši křesťanskou důstojnost a národní identitu, ať svědčí o tom, kým jsme a kam směřujeme, kde jsou naše kořeny. Ať nám připomíná Boží lásku k člověku, která našla v kříži své nejhlubší vyjádření.**

Láska se vždy spojuje se srdcem. Apoštol ji spojil se Srdcem, které bylo na kříži probodeno setníkovým kopím. V něm se až do krajnosti projevila láska, jakou Otec miloval svět. Zamiloval si jej tak, že *dal svého jednorozenného Syna* (Jan 3,16). V tom probodeném Srdci našel vnější výraz ten rozměr

lásky, která je větší než jakákoliv stvořená láska. V něm se projevila láska vykupitelská a spasitelská. Otec, jak dále čteme, *dal svého Syna... aby nikdo, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný* (Jan 3,16). A proto sv. Pavel píše: *Klekám na kolena před Otcem, od kterého pochází všechno otcovství na nebi i na zemi* (srov. Ef 3,14). Poklekám, abych vyjádřil vděčnost, že se Otcova láska zjevila ve výkupné smrti Jeho Syna. Poklekám současně, aby Bůh vám dal ze své božské slávy to, že ve vás mocně zesílí skrze jeho Duchu vnitřní člověk (Ef 3,16). Právě srdce je »vnitřním člověkem«. Srdce Božího Syna se stává pro apoštola **pramenem síly všech lidských srdcí**. Všechno to bylo výtečně vyjádřeno v invokacích litanie k Srdci Pána Ježíše...

Sv. Pavel v listě k Efezanům píše jakoby své osobní vyznání: *Ačkoliv já jsem méně než nejnepatrnější ze všech křesťanů, byla mi dána tato milost: zvěstovat pohanům nevýstížné Kristovo bohatství a jasně ukázat všem, jak se uskutečňuje ono tajemné rozhodnutí ukryté před věky v Bohu Stvořiteli* (Ef 3,8–9). Tak tedy skrze Srdce Ježíše ukřižovaného a zmrtvýchvstalého poznáváme celý odvěký plán spásy světa. Bož-

ské Srdce se stalo jakoby tajemným životodárným středem tohoto plánu. V něm se tento plán uskutečňuje. Jak píše apoštol, *nynti se skrze Církev ukázala přerozmanitá Boží moudrost... ve shodě s plánem... jaký Bůh od věčnosti určil, aby se uskutečnil skrze našeho Pána Ježíše Krista* (Ef 3,10–12).

V tom je tedy obsaženo všechno. Kristus je naplněním Božího plánu vykupitelské lásky. V síle tohoto plánu má člověk přístup k Bohu nejen jako tvor ke svému Tvůrci, ale jako dítě k Otcovi. Křesťanství znamená tedy **nové stvoření, nový život – život v Kristu, skrze kterého může člověk říkat Abba – Otče můj, Otče náš**. Slavnost Ježíšova Srdce je tedy překrásným dovětkem k Eucharistii, a proto Církev, vedená hlubokou intuicí víry, slaví svátek Božského Srdce den po zakončení oktávy Božího Těla.

Velebíme Tě, Kriste, náš Vykupiteli, který ze svého Srdce vyléváš na nás potoky milostí. Děkujeme Ti za tyto milosti, skrze které zástupy svatých a blahoslavených mohly přinášet světu svědectví o Tvé lásce.

Srdce Ježíšovo, Srdce Syna věčného Otce v lůně panenské Matky Duchem svatým utvořené, ve kterém jsou všechny poklady moudrosti a vědění, smiluj se nad námi!

-podle KAI-

Církevní aktuality

□ Od začátku roku 1997 bylo v Číně přechodně zadrženo více než 1000 vedoucích domácích církví. 55 z nich je stále ve vazbě. Tyto represe jsou podle tamních zdrojů novou strategií čínských úřadů. Již v r. 1996 se úřady soustředily na zavírání domů, kde sídlí místní církve. – Pane, dej křesťanům v Číně sílu a statečnost!

□ VRwanděbylizavraždění dva katoličtí kněží spolu se čtyřmi dalšími osobami. Jak oznámil rwandský rozhlas, zadrželi neznámí pachatelé auto se šesti cestujícími a na místě je zavraždili. Jedná se o faráře Pascala Yiriwanhandiho z Cyahindy a P. Isaje Habakuramu, který pečoval o nemocné.

SKS

Liturgická čtení

1. čtení Job 38,1.8–11

Hospodin odpověděl Jobovi z bouře a řekl: „Kdo zahradil moře branami, když vytrysklo, vyšlo z lúna, když jsem je oblékl mraky jak šatem, temnotou (přikryl) jak plénkami, když jsem pro ně vylámal hranice a položil závoru s bránou? Řekl jsem:

„Až sem smíš přijít, ne dál, zde se má tříštit bujnost tvých vln.“

2. čtení 2 Kor 5,14–17

Kristova láska nás nutí k tomuto úsudku: Jeden umřel za všechny, umřeli tedy všichni, a umřel za všechny, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sobě, ale pro toho, který za ně umřel a vstal z mrtvých.

Proto mi od nynějška nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek.

A třebaže jsme Krista kdysi posuzovali podle lidských měřítek, teď už to neděláme.

Když se tedy někdo stal křesťanem, je to nový tvor.

To staré pominulo, nové nastoupilo.

Evangelium Mk 4,35–41

Jednoho dne večer vyběhl

Ježíš své učedníky:

„Přeplavme se na druhý břeh!“

Rozpustili tedy zástup

a vzali Ježíše s sebou,

tak jak byl na lodi.

Také jiné lodi jely s ním.

Tu se strhla velká větrná bouře.

Vlny dorážely na loď a ta se už plnila vodou. On však ležel na zádi lodi na polštářích a spal.

Vzbudili ho a řekli mu:

„Mistře, je ti to jedno, že hyneme?“

Probudil se, pohrozil větru a poručil

moři: „Mlč! Buď zticha!“

A vítr ustal a zavládlo úplné ticho.

Jim pak řekl:

„Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte

víru?“ Padla na ně bázeň,

a říkali si mezi sebou: „Kdo to asi je, že ho poslouchá i vítr a moře?“

Myšlenka na neděli

SPÍCÍ BŮH

Zamyšlení nad úryvkem Mk 4,35–41

Proč jste tak ustrašení? Nemáte snad víru?

Jestliže jsi zatoužila prodloužit si chvíle strávené v Ježíšově společnosti, máš možnost zúčastnit se s ním plavby. Musíš však obětovat noční klid i své pohodlí. Přemož svůj strach a ostych a popros jeho učedníky. Vezmou tě ochotně s sebou, přijmeš-li zavděk chudou a prostou rybářskou lodí. Na loďce je těsno, nech všechno na břehu. Ten, kdo se umí spolehnout na Pána, nic nepotřebuje.

Loď odráží od břehu. Nečekej však, že se ti někdo bude věnovat. Rybáři si musí hledět vesel, cesta je dlouhá a moře není právě klidné. Mistr má za sebou namáhavý den. Jistě mu dopřeješ, aby si na zádi odpočinul na kožené podušce. Jeho tělo spí a ústa budou mlčet, ale srdcem tě dobře vnímá. Můžeš začít svou tichou adoraci. Břeh se vzdaluje, tma houstne a loď se kymácí. Vyprávěj mu o tom, jak se najednou cítíš uprostřed moře malá a bezmocná. Prožíváš tak živě skutečnost, na kterou ráda zapomínáš, když se ti zdá, že máš pevnou půdu pod nohama. Ve skutečnosti jsi na tom stále stejně.

Dost možná myslíš na to, že sis cestu v Ježíšově společnosti představovala jinak. Se vzrůstajícím větrem začíná být chladno, houpání vln zvedá žaludek, bok lodi, kam ses schoulila, nepříjemně tlačí a voda šplíchá na šaty i do tváře. Ježíš stále spí. Usednout s Pánem za stolem nebo se projít zahradou by bylo příjemnější. Ale Ježíš by se také mohl ztráct v oparu falešné líbeznosti. Tady se učíš vnímat Jeho blízkost bez příkras. Chtělaš být přece s Ním a On ti vyhověl. Je zde. Chceš-li mít pocit bezpečí a klidu uprostřed rostoucího hukotu, myslí jen na Něho a posiluj se pohledem na Jeho klidný spánek. Ve skutečnosti je to tak, že nikoliv ty jsi s Ježíšem na lodi, ale On je s tebou a u tebe. Máš dnes prožít Jeho blízkost tak, abys na ni již nikdy nezapomněla.

Bouře se vzmáhá a zdá se, že chatrná loď těžko odolá divokému vlnobití. Na díla lidských rukou není spolehnout. Ale máš se přesvědčit, že se nelze opírat ani o člověka. Muži u vesel jsou tvrdí a zkušení chlapi, kteří znají své řemeslo a už leccos

prožili na tomto moři, ale tentokrát sami propadají panice. Neděsí je pouze bésníci živly a hrozící nebezpečí. Provokuje je skutečnost, že **Ježíš stále ještě spí**. Neměl by je Jeho klid naplňovat naopak důvěrou?

Mistře, tobě je to jedno, že hyneme?

Co si vlastně slibují od Jeho probuzení? Že se také chopí vesel? Že pomůže vylévat vodu z lodi? Anebo prostě cítí, že je tím jediným, kdo jim ještě může nějak pomoci? Ti dobří mužové ještě nevědí, že pokud jsou s Ježíšem, není žádná hranice, za kterou by již nemohl pomáhat. Čím vším budou muset ještě projít, než to pochopí!

Neznáš ten zoufalý výkřik galilejských rybářů ze své vlastní zkušenosti? Nezdálo se ti již někdy, že je překročena míra, kterou jsi schopna snést, a Bůh stále klidně spí? Ale On přece nespí někde v dáli. Je ti tak blízko, že je zcela spjat s tvým osudem. Je s tebou na jedné loďce. Nemysli na meze snesitelnosti, nezabývej se podrážděnými představami, co bude ještě následovat. S Ježíšem jsi v bezpečí, ať bdí nebo spí. *Neposuzuj Krista podle lidských měřítek*⁽¹⁾. Co na tom, jestliže vás pohltí hlubiny? On je i na dně Pánem větrů a vod, nestraň se o to, kudy tě povede. Jen na jednom záleží, abys zůstala **s Ním**.

On dobře ví, kolik uneseš. Možná, že osádka této lodi mohla být svědkem mnohem většího zázraku, než toho, že nyní svým slovem *uklidní bouři v tichý vánek a utiší se mořské vlny*⁽²⁾. Ale probudila Jej, protože se jí zdálo, že už více neunese. Ve větru i ve vlnách nastává náhle bezpečné ticho, a strach je neopouští: *Kdo je ten, že ho poslouchá i vítr a moře?* Pokus se vysvětlit to jim i sobě.

Loď bezpečně přistává u gerazenských břehů. Vzchází slunce, které usuší tvůj šat i tvoje slzy. Jsi opět v bezpečí, tak jak je chápou lidé. Ježíš tuto noční plavbu podstoupil kvůli jedinému člověku, který Mu již spěchá naproti, protože jej již dlouho sužuje *pluk zlých duchů*⁽⁴⁾. Myslíš, že tomu ubožákovi je zde na pevnině lehčeji, než bylo vám na tonoucí lodi?

Pokračuj nyní ve své adoraci a *chval Hospodina za jeho milosrdenství, za jeho divy k dobru lidí*⁽³⁾. Pros Ježíše o sílu, aby ses nebránila předčasně zázrakům Jeho lásky.

Měla bys zkušenost tohoto rána, kdyby ses včera večer neodvážila opustit **pro Ježíše a s Ním** pevnou půdu pod nohama?

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. 2. četní 2. Kor 5,16; ⁽²⁾ Resp. žalm 107;

⁽³⁾ tamtéž; ⁽⁴⁾ srov. Mk 5,1–18

Nikoliv lidmi namalovaná

Wolfgang Stadler

Když Španělé přistáli r. 1519 v Mexiku, našli zde kulturu, která byla z jedné strany obdivuhodná, z druhé strany se vyznačovala velkou ukrutností.

Jako mocný národ ovládali Aztékové železnou pěstí ostatní národy v této oblasti, ale sami byli ovládáni světem bohů, který ustavičně požadoval nespočetné lidské oběti.

Není proto ani divu, že Španělé tuto démonicko-d'ábelskou kulturu nemilosrdně potlačovali. Tak docházelo na obou stranách ke strašným krutostem a náboženství Aztéků bylo nakonec vymýceno. V následujícím kulturním vakuu nebylo však ani velmi čestné úsilí mnoha misionářů přivést národ ke Kristu příliš úspěšné. Spíše sklízeli nenávisť a nedůvěru a všechno ukazovalo na to, že dojde k násilnému povstání domorodého obyvatelstva.

Za této napjaté situace došlo k zásahu Matky Boží. Dne 10. prosince 1531 se zjevila sedlákovi Juanu Diegovi, když byl na cestě na mši svatou. Prosil ji, aby zašel k biskupovi a požádal jej o zbudování kostela na vrcholku Tepeyac, kde se Diegovi zjevila. Slíbila, že to přinese všem její lásku,

soucit, pomoc a ochranu: »Neboť já jsem ve skutečnosti vaše milující Matka, Matka tvoje a Matka všech lidí, kteří žijí spolu v této zemi, Matka všech ostatních kmenů a národů, všech, kteří mě milují, kteří mě hledají a utíkají se ke mně s důvěrou.«

Diego sice navštívil biskupa, ale biskup jeho vyprávění nepřikládal žádnou víru. Maria jej poslala příští den k biskupovi se stejnou prosbou. Biskup požadoval znamení, které by potvrdilo pravdivost této záležitosti.

12. prosince při posledním zjevení dala Matka Boží Diegovi požadované znamení. Vyzvala Diega, aby se odebral na vrch, kde se mu poprvé zjevila. Tam našel na kamenité půdě, kde by mohla růst sotva nějaká kleč – bylo to za velkého mrazu ve výši 2000 metrů – překrásné květiny, a kytici, kterou Panna Maria sama svázala, odnesl ve svém plášti (tilma) biskupovi.

Když předával květiny, ukázalo se, že na jeho plášti je obraz Panny Marie. Pověst o tom se rozletěla po celé zemi.

Obraz, který obsahuje velké množství symbolů, byl pro Aztéky, kteří používali obrazové písmo, výmluvným obrazovým poselstvím, které bylo pro ně zcela jasně srozumitelné a vyvolalo obrovské nadšení. Konečně porozuměli slovům misionářů o Ježíši Kristu, pravém Bohu. Opět jednou přinesla Maria lidem svého Syna Ježíše Krista, pravého Boha.

V průběhu následujících deseti let bylo pokřtěno 8 milionů Mexičanů. Ve stejné době ztratilo pravou víru v Evropě v důsledku reformace mnoho

milionů katolíků, zatímco v Novém světě se pohané obraceli ke katolické víře. Guadalupe se stalo jedním z největších poutních míst světa a zůstalo jim dodnes.

Obraz Panny Marie Guadalupe je z přírodovědného hlediska zcela nevysvětlitelný a je, pokud jde o jeho význam, srovnatelný jen s Turinským plátnem. Bohu se totiž zalíbilo, aby i nám, skeptikům 20. století, předložil v tomto nikoliv lidskou rukou namalovaném obrazu tajemství, která může odhalit teprve moderní technika, a to často nikoliv najednou.

Plátno tilmy je z agákových vláken a má trvanlivost maximálně dvacet let. Toto plátno je však po takřka 470 letech zcela beze změn. Je třeba vzít v úvahu, že obraz byl po dobu 100 let vystaven krajně nepříznivým klimatickým podmínkám a byl zcela volně přístupný. Nespočetné svíce, které hořely v jeho bezprostřední blízkosti, ustavičně dotýkání nesčíslných mas, které by muselo poznamenat i předmět z kamene, nezanechalo na plátně vůbec žádné stopy. V roce 1921 spadla do kostela během bohoslužby bomba, a to přímo pod obraz. Způsobila těžké hmotné škody, ale nikdo nebyl zraněn a obraz zůstal neporušený.

Barvy nejsou ani minerálního, ani rostlinného, ani živočišného původu. I když se zdá, jako by na obraze byly spojeny všechny čtyři malířské techniky (freska, vodová barva, tempera a další fyzikálně nedosažitelná kombinace), má obraz spíše charakter fotografie. Infračervená fotografie nevykázala žádné stopy po tazích štětce, po náčrtu nebo skice a potvrdila pravost obrazu.

V Mariiných očích se zřetelně zrcadlí celá scéna předávání květin biskupovi jako odraz tak, jak je to možné vidět u živého oka. Složité optické pokusy a digitalizované zvětšení přinesly o tom další důkazy. Je zcela vyloučeno, aby kdokoliv byl v 16. století schopen něco takého zhotovit.

Důležitější však je, že Bůh daroval spolu s tímto znamením značné milosti. Tak Aztékové poznali Marii jako Matku života, jako těhotnou ženu krátce před porodem, jako ženu, která nosila pravého Boha a dala jim Jeho namísto krutého pohanického božstva.

Její poselství má svůj význam i pro nás v dnešním světě, když uvážíme, kolik nenarozených dětí je obětováno na oltář božstvu blahobytu a sobectví. Tak vidíme, že Mariin úkol – přinést lidstvu zbavenému míru svého Syna – je stále velmi nálehavou záležitostí. I nám platí její slova útěchy, která řekla Diegovi, který se domníval, že ještě nedorostl svému úkolu: »Poslyš, vezmi je na své srdce, nic tě nesmí polekat, nic tě nesmí znepokojit... nic zarmoutit tvé srdce. Nejsem snad s tebou, nejsem tvoje Matka?«

Z Vision 2000 přeložil -Iš-

**Mír světa musí začínat
v našem srdci a v našem
domě.**

Reinhold Schneider

**Bůh nám neodnímá naše
břemeno, ale posiluje naše
ramena.**

Franz Grillparzer

**Bůh dává štěstí, ale člověk je
musí uchopit.**

Adolf Kolping

V průběhu dosavadních církevních dějin mnoho jedinců zvláštním nadpřirozeným způsobem zažilo setkání s Matkou Boží Pannou Marií. Ale od r. 1830 existuje zvláštní nový fenomén: Panna Maria ve svých zjeveních⁽¹⁾ předává vizionářům poselství, která jsou adresována celému lidstvu. Když se tak v r. 1830 stalo poprvé, dala Panna Maria Církvi současně do ruky »klíč« k pochopení nastávající epochy mariánských zjevení.

Na nebi se ukázalo veliké znamení (Zj 12,1)

Matka všech lidí

V r. 1830 se Panna Maria zjevila třikrát čtyřicetileté Kateřině Labouré a předpověděla dobu revolucí, úzkostí, velkých obtíží pro celý svět. Jednoduchými slovy jí vysvětlila, že právě to je důvod, proč byla právě nyní poslána od Boha k lidem. Řekla, že má za úkol přijít lidstvu na pomoc svou mateřskou láskou a nabídnout lidem sebe samu za útočiště.

Kateřina Labouré právě vstoupila do noviciátu sester sv. Vincence. V noci 19. července 1830 jí zářící bíle oděná postava zavedla do klášterního kostela. Pokládala tuto postavu za svého anděla strážce. V kostele spatřila v chórovém prostoru sedět Nejsvětější Pannu. Při tomto své prvním zjevení Maria nejdříve slíbila klášteru svou ochranu v době nadcházející revoluce.

27. listopadu téhož roku měla Kateřina druhé vidění: Panna Maria stála na zeměkouli a měla pod nohama hada. Ruce měla natažené směrem dolů. Z drahokamů na jejich prstech vycházely papsky a dopadaly na zeměkouli. Kolem svaté Panny se v oválném tvaru vytvořil nápis: *Maria, bez poskvrny hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme.*

Zázračná medailka

Nato měla Kateřina Labouré dojem, jako by se obraz, kte-

rý viděla před sebou, otočil. Na jeho druhé straně viděla písmeno M propletené s křížem a pod ním Srdce Ježíšovo s tmovou korunou a Srdce Panny Marie probodené mečem. Kolem tohoto znamení byl věnec dvacíti hvězd.

Panna Maria vyslovila přání: *Dej razit medaile s tímto obrazem! Osoby, které je budou nosit, obdrží velké milosti. Milosti budou uděleny těm, kteří mají důvěru.*

Při třetím zjevení opakovala Panna Maria svůj pokyn k ražení medailí. R. 1832 byl o záležitosti informován příslušný biskup. Krátce nato se ordinář přesvědčil o nadpřirozeném charakteru zjevení a dal zhotovit medailky. Záhy se jich rozšířily po světě milióny. Vzhledem k početným divům, které byly touto medailí způsobeny, dostala záhy název *Zázračná medailka.*

Ze zahraničních pramenů

⁽¹⁾V českém jazyce používáme termín »zjevení« pro označení dvou zásadně odlišných jevů: zjevení ve smyslu »revelatio« – odhalení Boží pravdy lidem. V tomto smyslu bylo zjevování Boží pravdy lidem ukončeno a dovršeno poslední knihou Nového zákona. Když mluvíme o zjevení Matky Boží nebo svatých, pak jde o zjevení ve smyslu »aparitio« – vidění, smysly postřehnutelné zviditelnění jinak neviditelné osoby nebo věci, tedy o termín obsahově zásadně odlišný od zjevení ve smyslu »revelatio«.

V tomto roce si připomeneme několik výročí ze života ThDr. JOSEFA HLOUCHA, devátého biskupa českobudějovické diecéze.

Narodil se před 95 léty 26. 3. 1902 v Lipniku u Třebíče; před 50 lety byl 25. 6. 1947 Piem XII. jmenován biskupem; biskupské svěcení přijal 15. 8. 1947 v Olomouci a intronisován byl 7. 9. 1947 v Č. Budějovicích. Zemřel před 25 léty: 10. 6. 1972 v Č. Budějovicích.

Všechny vás v srdci na věčnost nesu

V květnu v r. 1948 při oslavách 600 let výročí milostné sošky P. Marie Svatohorské přišel spolu se 40 000 poutníky českobudějovické diecéze na Svatou Horu.

Dnes přinášíme myšlenky z jeho posledního kázání, které přednesl 9. června 1972 v kostele Nejsv. Srdce Páně v Č. Budějovicích právě o svátku Božského Srdce Páně, a druhý den nato zemřel. Zaslala jedna z účastnic.

Nejmilejší, vpravdě uctěn buď Pán Ježíš.

On sám sdělil svá tajemství, abychom v našem i příštím věku věřili v jeho lásku. To se stalo již v jeho narození. Velikonoce ukazují jeho lásku v utrpení z lásky k nám. Letnice – to je naplnění jeho slibu skrze příchod Ducha svatého k nám. O lásce Boží vypráví největší tajemství naší víry, Nejsvětější Trojice. A na svátek Těla a Krve Kristovy – to je Božího těla – přišla k nám Boží láska viditelně.

Dnešní svátek Srdce Páně je slavnost závěrečná. Ona má poslední slovo, ona nás vede k tajemství, odkud to všechno pramení a proč to všechno pro nás Bůh vykonal. Říká nám:

„Viz toto srdce, které lidi tolik milovalo.“ Říká nám: Láska Boží to byla, jen láska je vysvětlením všech těchto tajemství, těchto nepochopitelných divů. Když Otec nebeský nám dává svého Syna a ten přichází k nám a mezi nás jako nemluvně ve svrchované bídě, ponížený ve chlévě, tu chtěla promluvit Boží láska, chtěla vyburcovat lidské srdce: zamysli se, človče, kam až jde Bůh, Král věčné slávy, všemohoucí, věčný, nejvyšší svatý. O velikonocích rozjímáme a vidíme tu vrcholnou lásku v utrpení Páně.

Bože, vždyť tys mohl pouhou svou modlitbou, jedním slovem nás vykoupit. Ježíši Kriste, jsi Bůh, a proto to, co konáš, má nekonečnou cenu. Jediným pohledem k nebesům jsi mohl lidstvo spasit. Proč ta potupa? Proč ta nevýslovná muka? Proč je poseto tvé božské tělo tolika ranami? Proč umírá?

A on by nám odpověděl: Protože jsem ti chtěl dát důkaz, jak tě miluji;

neboť na slova se mnoho nedá, skutky musí promluvit. A větší lásky nikdo nemá nad *(Pokračování na straně č. 13)*

Úmysl všeobecný

AŽ KŘESŤANÉ, ŽIVÉ VZORY KRISTA, KTERÝ PŘIJÍMÁ A ODPOUŠTÍ, JSOU PODNĚCOVATELI SMÍŘENÍ A EVANGELNÍ RADOSTI

Tento úmysl je zaměřen ke dvěma cílům: 1. ať jsou křesťané obrazem Krista, který přijímá a odpouští, a 2. ať jsou podněcovateli smíření a evangelní radosti.

Říká se, že kněz je druhým Kristem. To znamená, že je s ním úzce spojen. Totéž platí – za změněných podmínek – i o každém křesťanu. Křtem jsme byli vštípeni v Krista, který je vinný kmen, a my jsme jeho ratolesti. A když se Kristus po svém zmrtvýchvstání zjevil naposled apoštolům a učedníkům, poslal je do celého světa, aby ve svém čase konali to, co právě on skončil.

V životě Krista je nápadné, jak přijímá a odpouští. Projevuje se to v jeho učení i jednání: stoluje s celníky a hříšníky, vypráví podobenství o milosrdném samaritánu, o marnotratném synu. Vysvítá to i z jednání se ženou, kterou mu farizeové přivedli, aby ji odsoudil, anebo se ženou u studnice Jakubovy. A vrcholem jsou jeho slova na kříži, kdy prosí o odpuštění pro své nepřátele, kteří se mu posmívají.

Židovský religionista profesor Pinchas Lapide (nar. 1922 ve Vídni) vypráví, co se mu přihodilo, když byl r. 1955 konzulem v Miláně. Obrátila se na něho skupinka Izraelitů, kteří strávili dva roky ve sklepě jednoho kláštera blízko Assisi. Po deseti letech se tam chtěli jít podívat a požádali ho, aby řeholnicím poděkoval. „Po obvyklých projevech jsem šel k představené. Byla to žena kolem 75 let, nahluclá a se silnými brýlemi. Podpíraly ji dvě sestry. Řekl jsem jí: „Promiňte, signora, že jsme toho tolik namluvili, ale jsme opravdu dojata tím, co jste pro nás udělaly.“ Podívala se na mne přes své silné brýle a řekla: „Promiňte, pane konzule, vy jste

fašisti nebo marxisti?“ Bylo to poprvé v životě, co jsem ztratil řeč. Když jsem se vzpamatoval, řekl jsem: „Ale signora, mluvím čtvrt hodiny o Svaté zemi, o lásce k bližnímu, o Ježíšovi a o všem, co je biblickým etosem, a vy mi položíte takovou otázku!“ Když jí to spolusestra řekla do ucha, představená zčervenala a omlouvala se: „Odpustěte, pane konzule, jsem už stará a musíte na to brát ohled. Ale v témže sklepě jsme r. 1943 ukřývaly marxisty, v r. 1944 a 1945 Židy a po válce r. 1946 a 1947 fašisty.“

Z této vykockané věty jsem se naučil o křesťanství více než ze sebraných spisů Karla Rahnera...

Máme být podněcovateli smíření a evangelní radosti. Nenávisť, egoismus a všechno to negativní, co kolem sebe vidíme, nás nesmí vést ke znechucení a apatii. Právě naopak! Pro křesťana to musí být výzva a příležitost šířit smíření a evangelijní radost. Vzorem v tom nám může být Jan Pavel II., už jen tím, že jako heslo pro den míru 1997 zvolil: *Nabídní odpuštění, dostaneš mír!* A v Sarajevu volal: *Odpustěte a přijměte mír!* Poutník míru a přátelství – jak je nazýván – zdůraznil: „Pud msty musí ustoupit osvobozující síle odpuštění, která ukončí přílišný nacionalismus a následné konflikty ... Rozmanitost je v bohatství.“ A v homilii pak řekl: „Pokoj, který Ježíš nabízí svým učedníkům, není mírem, který dávají vítězové poraženým, silní slabším. Jeho pokoj nemá legitimitu ze zbraní, ale naopak rodí se z lásky, jakou k člověku chová Bůh.“ A před odjezdem na letišti řekl: „Kráčejme s odvahou po cestě smíření a vzájemného odpuštění. Je to vůle Boží!“

Evropa a naděje – tento titul jste chtěli dát podnětné vigili dnešního dne. Jde o dobrý nápad. Ten však rovněž vyžaduje zvláštní angažovanost. Chce totiž, abyste byli muži a ženami naděje, abyste byli osoby věřící, že Bůh je život a láska, a abyste s odůvodněnou nadějí hlásali, že pro člověka existuje budoucnost. Vy jste mladá tvář Evropy. Budoucnost kontinentu stejně jako budoucnost celého světa bude patřit vám, když dokážete jít cestou, kterou vám ukazuje Kristus. Tajemství je stále stejné: je to Kristus, který zemřel a vstal z mrtvých pro spásu světa, je to kříž Kristův. Papež vám tento večer svěruje toto tajemství, které je staré a bez přestání nové. Mládeži, jděte za tím, který „nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé“ (Mk 10,45). Bud'te jeho ruce a jeho srdce pro své bratry a sestry: srdce pro lásku a modlitbu a ruce pro práci a službu.

Jan Pavel II., Loreto, 9. září 1995

Úmysl misijní

AŽ NÁRODY AFRIKY PŘIJMOU HLAS PAPEŽE A BISKUPŮ A NASTOUPÍ S NOVÝM ELÁNEM CESTU VÍRY A MÍROVÉHO ROZVOJE

Synoda o Africe se soustředila na přítomnost a budoucnost církve na našem (africkém) kontinentě, a to před vstupem do 3. tisíciletí. Přítomnost a budoucnost tohoto světadílu oťřásaného tragédiemi, které nemají v minulosti obdoby, je plná problémů, u kterých si ani nedokážeme určit hlavní příčinu. Synoda měla dvě fáze: první v Římě, druhou v jednotlivých zemích.

V Římě – za přítomnosti Sv. otce – si koncilní otcové a poradci uvědomili skutečnost, že Pánova církev v Africe, i přes velké překážky, jež jsou nám známy, zapouští kořeny. Dále si také uvědomili, že rozdíl Africe nebrání, aby byla jedna. Uviděli též, že cesta ke svobodě dítek Božích bude ještě dlouhá ve světě, kde vládne moc a peníze. Ale Kristus je s námi v rodinné církvi.

Svomíkem synody byla teologie církve jako rodiny. Silou, která má tuto teologii a reflexi nést, jsou: hlásání slova, inkulturace poselství, dialog s tradičními náboženstvími a islámem, oblast spravedlnosti a míru a prostředky sociální komunikace. Bylo rozhodnuto vybudovat rádio, které by bylo pro celý kontinent.

Během synody byli blahorečeni Isidor Bakanja a dvě italské matky. To podtrhlo důležitost laikátu a rodiny při předávání křesťanského poselství.

I když byla viditelná radost, vyzařující z různých oslav, byla synoda též bolestně poznamenána válkou v Rwandě, nehodou Sv. otce a mnohými svědectvími o nevyhovitelných utrpeních našeho světadílu.

Poselství synody o tom vydává svědectví: „Na mnoha místech se kontinent koupe v krvi a ohni. Výkřik národů Rwandy, Súdánu, Angoly, Libérie, Sierry Leone, Somálska, Střední Afriky nám trhá srdce. S desetimilióny utečenců a vyhnanců žádáme Spojené národy, aby zprostředkovaly znovuoobnovení pokoje. Tolik našich bratří a sester z mnohých národů našeho kontinentu žije ve vyhnanství kvůli diktatuře a násilí všeho druhu! A nemohou v míru a pokoji dát své talenty do služeb lidu svých národů. Jim všem synoda svým srdcem a modlitbou vyjadřuje účast. Vyzývá je, aby svou naději vložili do Krista, který zná a přijímá všechna jejich trápení pro vybudování nové země a nových nebes. Ať vědí, že „naděje neklame“, a obětují své kříže jako vroucí modlitbu za dosažení pokoje v Africe.

Pro Apoštolát modlitby
Marcel Matungulu Otene SJ

Pokušení moci

Podstatná část promluvy pronesené 5. března 1997 v Lateránské bazilice

Ďábel zavedl Pána ve zvláštním vidění na vysokou horu. Ukázal mu všechna království světa, jejich lesk a nabídl mu vládu nad světem. Není snad právě toto posláním Mesiáše? Nemá být králem světa, který spojuje celou zemi v království míru a blahobytu?

Na pokušení, aby proměnil kameny v chléb, odpověděl Pán dvojím zázrakem: rozmnožením chlebu a poslední večeří. Také na toto pokušení nezůstal dlužen odpověď: Po svém zmrtvýchvstání shromáždil své učedníky *na hoře* a řekl jim: *Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.* (Mt 28, 18)

Dvě věci jsou zde ovšem jiné a nové: Pán má moc na nebi i na zemi. A kdo má takovou moc, má skutečnou, zachraňující moc. Bez nebe zůstává pozemská moc vždy druhořadá a přemožitelná. Jedině moc, která je založena na právu nebe, tj. na právu Boha, může být mocí k dobrému. A jediné moc, která stojí pod Božím požehnáním, může být spolehlivá.

K tomu přistupuje druhý rozdíl: Ježíš má tuto moc jakožto ten, který vstal z mrtvých. To znamená: tato moc předpokládá kříž a smrt. Předpokládá jinou horu, totiž Golgotu, kde opovržen lidmi a opuštěn svými učedníky visí na kříži a umírá. Kristovo království je jiné než pozemské říše a jejich lesk, které předvádí Satan.

Tento lesk je v souladu s řeckým termínem *doxa* zdáním, které se rozplyne. Takový lesk Kristovo království nemá. Roste pokorou a hlásáním radostné zvěsti těm, kteří se stávají Ježíšovými učedníky, jsou pokřtěni ve jméno trojjediného Boha

a zachovávají jeho přikázání (Mt 28, 19n).

Ale vraťme se zpět k pokušení. Jeho skutečný obsah se nám ozřejmí, když se podíváme, jak nabývá v dějinách stále nové podoby.

Křesťanské císařství se záhy pokusilo učinit z víry politický faktor jednoty říše. Kristovo království má nyní dostat podobu politické říše a jejího lesku. Bez-mocnosti víry, pozemské bez-mocnosti Kristově má být po-moženo vojenskou mocí.

V mnoha dalších stoletích povstávalo v nejrůznějších formách toto pokušení zajistit víru mocí, znovu jí hrozilo nebezpečí, že právě v objetí moci bude nakonec udušena. Boj o svobodu církve, boj o to, aby Ježíšovo království se neztotožňovalo s žádnou politickou formou, musel být veden po celá století. Neboť cena za splynutí víry a politické moci spočívala vždy v tom, že víra se stala služkou moci a musela se podrobit jejím měřítkům.

V historii Pánova utrpení se objevuje ve výrazné podobě alternativa, o kterou zde jde. Ve vrcholné fázi soudního procesu dává Pilát na vybranou mezi Ježíšem a Barabášem. Jeden z nich bude osvobozen. Ale kdo byl Barabáš?

Máme obvykle před sebou jen formulaci Janova evangelia: *Barabáš byl však zločinec* (18,40). Ale řecký výraz *zločinec* dostal v tehdejší politické situaci v Palestině zvláštní význam: Znamenal totiž jako povstalec. Barabáš se účastnil povstání a v této souvislosti byl obviněn z vraždy (Lk 23,19–25). Když Matouš hovoří o *pověst-*

ném zločinci, svědčí to o tom, že patřil k předním povstalcům, snad byl dokonce vůdcem povstání (27,17). Jiným slovy, Barabáš byl mesiánská postava.

Volba Ježíš – Barabáš není náhodná: stojí tu proti sobě dvě mesiánské postavy, dvě formy mesianismu...

Jde teď o volbu mezi mesiášem, který zavádí boj, který slibuje svobodu a vlastní království, a mezi tajemným Ježíšem, který hlásá cestu k životu jakožto cestu sebezapírání. Jaký div, že masy daly přednost Barabášovi.

Kdybychom volili my dnes, měl by Ježíš z Nazareta, Syn Mariin, vůbec nějakou šanci? Známe vůbec Ježíše? Rozumíme mu? Nemusíme si dát mnoho práce, abychom mu v přípravě na Velké jubileum zcela nově porozuměli?

Pokušitel není takový hlupák, aby nám nabízel klanět se ďáblu. On nám jenom navrhuje, abychom se rozhodli pro to rozumnější, pro přednost plánovaného a proorganizovaného světa, ve kterém má Bůh své místo jako soukromá záležitost, ale do našich zásadních stanovisek nemá co mluvit...

Jak jsme již naznačili, vrací se stejné pokušení ještě jednou v Novém zákoně po Petrově vyznání. Ježíš přijímá Petrovo mesiánské vyznání, ale aby nebylo chápáno ve smyslu Barabáše, poučuje ihned učedníky, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen a zabit a pak vstane z mrtvých. Petr, který dříve mluví pod vniknutím Ducha svatého, mluví nyní zcela za sebe, přemlouvá Ježíše: *Bůh uchovej, Pane. To se ti nestane* (Mt 16,22).

Tedy se mu dostane odpovědi: *Jdi mi z očí, Satane, nemáš na mysli věci božské, nýbrž*

lidské (tamt. 16,23). Božská vůle je v rozporu s lidskou vůlí. Konečně jde v tomto pokušení také o to, pohnout lidi, aby se odvrátili od Boha. Ježíšova odpověď Pokušiteli: *Bohu jedinému se budeš klanět a jen jemu sloužit* připomíná izraelské schéma, nejzákladnější větu Starého zákona, podstatu vyznání víry, které tvoří i střed Nového zákona a křesťanské existence:

Slyš, Izraeli, náš Bůh, Hospodin, je jediný. Proto musíš milovat Hospodina, svého Boha, celým srdcem, celou duší a ze vsí síly (Dt 6,5). Obsah této věty bývá v židovství vyjádřen jako *přijmout na sebe jho Božího království*.

Přesně totéž se děje zde: Ježíš poukazuje na Boží primát a prohlašuje svět za jeho království, za království Boží. A jediné tam, kde vládne Bůh, kde jej svět uznává, požívá i člověk úcty a svět může být spravedlivý. Primát úcty je základním předpokladem pro spásu člověka.

Boží moc ve světě je tichá, neprosazuje se svými trumfy. To je zřejmé nejen ze scény pokušení, ale z celého Ježíšova života. Ale je to moc skutečně pravá a trvalá. Znovu a znovu se zdá, že Boží moc je v posledním tažení. Ale vždy znovu se ukáže, že ona jediná je opravdová a zachraňující.

Království tohoto světa, která tehdy Satan mohl ukázat Kristu, mezitím zanikla. Jejich lesk, jejich doxa se ukázala jako domnělá. Ale Kristova vznešenost, pokorná vznešenost jeho lásky, ochotná snášet utrpení, nezaklikla. V boji se Satanem zůstává Kristus jako vítěz. Milostivé léto nás vybízí, abychom objevovali jeho trvalou vznešenost a nechali se od ní vést v rozhodování všedního dne.

Podle L'Osservatore Romano
28. 3. 1997

EUCCHARISTIE

zvěst a svědectví daru svobody

Kristologický rozměr eucharistie

Syn nemůže sám od sebe konat nic, nýbrž jen to, co vidí, že koná Otec; co totiž koná On, koná stejně i Syn (Jan 5,19), říká o sobě Kristus, který vystupuje ze sebe a je zaměřen k Otci v Duchu svatém. Tak tvoří **trinitární vertikálu**. A nyní se vtělením stává pravým člověkem. Přijímá současně lidskou podstatu a **lidskou horizontálu**. Ta horizontála spočívá v tom, že člověk je jakoby stočen do klubka, do sebe, že je zaměřen na své vlastní já a na svou vlastní bytost, anebo jak to vyjádřil již citovaný sv. Augustin, když popsal lidské srdce, jako cor in-curvatum in se ipsum, jako srdce svinuté samo do sebe, srdce zdeformované. Srdce Ježíše Krista je naopak cor ex-curvatum ex se ipso – Srdce zaměřené navenek, k jiným, Srdce, které se samo rozdává, a symbolizuje to tím, že toto **Srdce je otevřeno ranou, která mu byla zasazena na kříži**.

Tam ovšem, kde se božská a lidská linie protíná, vzniká **kříž**. Chci ještě jednou podtrhnout: pravdivý Bůh a pravdivý člověk v jedné osobě, tzn. celá vertikála a celá horizontála, plodí kříž. Ten mučí a trhá Ukřižovaného. Ale jen kříž, jak ukazuje jeho podoba, umí proměnit minus na plus. Jen kříž umí překvalifikovat smrt na život, ztrátu na zisk, tyranii ve svobodu, negativní v pozitivní. Sama horizontální pozemská linie neobsahuje žádný bod, ze kterého by člověk mohl transcendovat sám ze sebe, mohl by se povznést výše, z toho, co je horizontální, k tomu, co je vertikální. Jenom bod zkřížení je tím jediným bodem, ve kterém se

vertikální Boží linie protíná s horizontální pozemskou linií a otevírá mu tak možnost transcendovat ze sebe samého k Bohu a k bližnímu. **Kříž a utrpení je tedy tvářností Boží lásky v podmínkách světa zkaženého prvotním hříchem**. Proto také eucharistie musí být nerozdělitelně spojena s podstatou kříže. Krev eucharistické oběti vytéká z probodeného Ježíšova Srdce. Eucharistie je plodem Kristovy smrti na kříži.

Církevní otcové říkají, že v lámání chleba je přítomen Bůh. Když tedy slavíme eucharistii, pak jednu jedinou Kristovu oběť na Golgotě přenášíme svátostně z minulosti do současnosti. O prvním Zeleném čtvrtku při ustanovení eucharistie se přenáší Kristova oběť na kříži svátostně z budoucnosti do přítomnosti, tedy z Velkého pátku na Zelený čtvrtek. Když Kristus Pán ustanovil svátostné kněžství, svěřil Církvi péči o permanentní trvání eucharistie v přítomnosti: *To číťte na mou památku* (Lk 22,19). Díky tomu zůstala člověku možnost transponovat horizontálně pozemskou podobu kříže. Člověk nemůže požívat eucharistický chléb, který má charakter kříže, a setrvávat přitom jen v horizontálních formách života. Eucharistie převtěluje horizontální podobu člověka do podoby Krista ukřižovaného *in forma Christi crucifixi*. **Kříž s Ukřižovaným je obrazem křesťanské svobody**. Kříž představuje Krista s rozpjatými pažemi, rozevřenými dlaněmi a otevřeným srdcem.

Křesťan je tím, co »požívá«. Je tělem Kristovým. Živí se nálámaným chlebem. To musí pře-

konat jeho egocentrické zakřivení a osvobodit jej k nádherné svobodě Božích dětí. Na tomto místě bych se chtěl ještě jednou vrátit k myšlence o zkažené lidské přirozenosti v důsledku hříchu, abych na tomto pozadí ještě lépe mohl zvýraznit dynamickou sílu eucharistie. Zkaženost lidské přirozenosti je možno znázornit na příkladu stavby atomu. Strukturu atomu tvoří atomové jádro, kolem kterého neustále krouží elektrony, a tvoří tak kolem jádra neproniknutelnou clonu. Nic zvnějšku nemůže proniknout do jádra atomu, ale ani ono samo nemá možnost, aby zevnitř působilo navenek. **Podstatou hříchu je odizolování od Boha i od lidí**. Teprve tehdy, když díky nesmírné energii působící zvenčí je vytržen ze svého věčného obíhání po dosavadní dráze a začne kroužení kolem nového středu, teprve tehdy nachází osvobození od sebe samého, tehdy člověk začíná existovat, tzn. vystupovat ze sebe samého, začíná existere, aby byl v druhém, a tím vlastně existoval. Ale aby k tomu mohlo dojít, je zapotřebí něčeho jako obrovské energie, která rozbíjí atom.

Právě toto vykonává eucharistie, která sama je plodem »roztrhující« zkušnosti na kříži. Ona je, abychom použili jiného přirovnání, jako dynamit, který roztrhne egocentrické schoulení člověka a zamíchá jej do prostoru svobody Božích dětí. Tato svoboda je **svobodou Syna, který je zaměřen na Otce**. Proto také Ježíš říká: *Neboť tak, jak koná Otec, koná i Syn* (Jan 5,19). A co dělá Otec: sděluje sám sebe Synovi a Syn v Duchu svatém sděluje sám sebe lidem. Bůh žije jako žeb-

rák z daru. Ale žebřák žije z daru, který přijímá, zatímco Bůh žije z daru, který uděluje. Proto také způsobil, že se v eucharistii rozděluje, rozdává, že může sám sebe darovat. A protože ve shodě se slovy Pána *více štěstí je v darování než v přijímání* (Sk 20,35), dávání dělá člověka šťastným. Bůh však nám nedává cokoli, nýbrž všechno: dává nám svého Syna Ježíše Krista. Proto je **Bůh bytostí nepředstavitelně blaženou, protože je Bohem eucharistickým, Bohem, který se rozdává**. On touží připustit nás k účasti na tomto nejvyšším možném praštěstí tím, že nás eucharistií zapojuje do dynamiky rozdávání sebe sama.

Jednou, když Ježíš vstoupil spolu apoštolů do svatyně, aby se modlili, díval se, jak lidé vkládají peníze do pokladnice. Mezi přichozími bylo mnoho bohatých a ti, jak říká evangelista Marek, vkládali mnoho. Přišla také chudá vdova a vložila dva haléře. Tehdy Ježíš zavolal své učedníky a řekl jim, že tato vdova vložila nejvíce ze všech. Všichni totiž dávali pouze část svého bohatství, ona však, i když materiálně měřeno, vložila nejméně ze všech, přesto dva haléře představovaly všechno, co měla, vložila všechno, co potřebovala pro svůj život (srov. Mk 12,41–44).

Stejně postupuje Bůh. V obrazu chudé vdovy se nám představuje **sebeudělující eucharistický Bůh**. Do pokladnice tohoto světa vložil Bůh nikoliv určitou sumu, nýbrž **všechno** to, co nezbytně potřebuje k životu: svého **jednorozeného Syna**. Když ve chvíli proměnění klekáme před hostií, pak materiálně hodnoceno je to velmi málo, ale je to všechno, co Bůh vlastní, je to jeho vlastní Syn, který byl za nás obětován na kříži. **Bůh nemá nic víc, co by nám mohl darovat**. Jsme dědici Boha. Co bude našim dědic-

tvím? Co nám Bůh může ještě darovat? **Schopnost rozdávat, možnost obdarovávat, abychom tak měli účast na jeho blaženosti**, jak to už bylo řečeno ve shodě s Ježíšovými slovy: *Více štěstí je v darování než v přijímání* (Sk 20,35). Vlastně vykoupení člověka spočívá v tom, že si **osvojujeme způsob Božího života** a spolu s jeho specifickostí získáváme v něm také účast. Vůči hříšnému světu nepoužil Bůh žádné zástupné prostředky, i když by mohl, mohl by např. novou potopou uspořádat pozemské poměry. Ale Bůh, aby zachránil svět, stal se sám **člověkem** a dokonce stal se **pokrmem**: Jeho Tělo a Krev se staly chlebem a vínem, aby ti, kdo je požívají, mohli se nasytit jeho Tělem a Krví.

A protože v Kristu není nic, co by předem nerozdal, nepodával a neurčil pro druhé, proto smrt, která jej zastihla, nenašla v něm nic, v čem by spočinula. Všechno již bylo rozdáno, všechno darováno, všechno určeno pro druhé, všechno se stalo eucharistií. **Zmrtvýchvstání viděné v tomto světle není ničím jiným než právě energií lásky, energií eucharistie.**

Ekleziologický rozměr eucharistie

Eucharistická dynamika svobody pokračuje v Církvi. Kristovo poslání má být obsahem života Církve, která má žít jako jedno tělo, ale nemůže se zavírat sama do sebe. Kristus přijal tělo nikoliv proto, aby toto tělo zachránil, nýbrž aby tímto tělem zachránil svět. Mimo církev není spásy. Toto rčení otců platí také dnes. Ale je nosné jedině tehdy, jestliže je tak vyjadřována **planetární odpovědnost Církve**. Bez Krista nemůže být Církve, ani kdyby se chtěla opírat o tzv. křesťanskou ideologii. Ona je totiž nerozdělitelně spojena s osobou Boha-Loga, vtěleným Slovem Božím, Zachránce Kristem. Církev je tak též

tělem Kristovým, bez Krista jako své Hlavy je nemyslitelná a není schopna existence. Církev je celý Kristus, hlava i tělo, nikoliv jen »tělo křesťanů«, nýbrž »Tělo Kristovo«, a to skrze nejsvětější Eucharistii. **Křesťan, který přijímá, je tím, co požívá: jí Tělo Kristovo a stává se Kristovým Tělem, stává se Církví.** Jestliže však křesťan setrvává ve své do sebe svinuté podstatě dědičné viny, je neschopen communio s Bohem i komunikace s lidmi. Klubko brání samo sebe, koule do sebe narážejí. Zůstávají uzavřeny v sobě. Takoví lidé nemohou žít v communio, ve společenství, v Těle, protože jsou izolováni ve svém odpuzujícím, reakčním, egoistickém schématu chování. Co to znamená?

K normálnímu lidskému chování patří jednání podle zásady: »Jak ty mně, tak já tobě.« – »Udeřils mě, udeřím já tebe.« – »Nepozdravils mě, já tě nepozdravím.« – »Ignoruješ mě, i já tě ignoruji.« Po každé akci následuje reakce odpovídající heslu »jak ty mně, tak já tobě« nebo také »jak se do lesa volá, tak se z něho ozývá«. **Při tomto schématu chování je člověk uvězněn ve vězení akce a reakce.** To je bohužel normální stav a normální chování lidské společnosti. Ale pro toho, kdo přijímá eucharistii, neplatí »jak ty mně, tak já tobě«, nýbrž **»jak Bůh mně, tak já tobě«**. To, co znamená »jak Bůh mně«, popisuje Ježíš v **horském kázání, které je současně »Magna charta« eucharistie.** *Jestliže tě někdo udeří na pravou tvář, nastav mu i levou* (srov. Mt 5,39), *dobrořečte těm, kteří vám zlořečí* (srov. Lk 6,28). Když někoho udeřím, instinktivně se bráním, protože musím počítat s jeho odvetou. Když mi však po úderu na pravou tvář nastaví levou, jsem z toho nejdříve zmatený. Zastavím se, zastydím. Prosim jej o prominutí. Zde se stalo konečně něco nového, osvoboze-

ní ze zajetí akce a reakce. Tak se obnovuje tvář země a nijak jinak. To je ovoce eucharistie.

Eucharistické Tělo vtěluje přijímajícího do mystického Těla Kristova – in Corpus Christi Mysticum. Je tedy osvobozen od své individuální existence do existence v Církvi a tím do Communio sanctorum. To znamená být vtělen do »jedné duše a jednoho srdce«, jak to popisují Skutky apoštolské o prvotní církvi. Ale již v korintské církvi apoštola Pavla se objevují roztržky. První křesťané začínali eucharistickou slavností nejdříve bratrským agapé. Navzájem si rozdělovali, co kdo měl, a pak společně přijímali eucharistii. Pohoršení vzniklo v Korintu tím, že **jedni hladověli a druzí se přejídali.** Nerozdělovali se tedy mezi sebou. Aby se problém vyřešil, konala se bratrská hostina soukromě ve vlastním domě a nikoliv ve společenství věřících. Tak ustalo pohoršení. Člověk se přejídá a hladoví s vyloučením veřejnosti. Nic již nenarušuje korektní průběh obřadu přijímání. Bezbolestné přijímání jako u zubaře, kde to všechno probíhá bezbolestně. Bolest se znovu objeví teprve tehdy, když se člověk vrátí domů. Každý dělá, jako by žil ve skutečném společenství s druhými. **Jde o znehodnocení eucharistie, která je zbavována své osvobozující síly.**

Vedle eucharistické konsekrační formule *toto je moje Tělo, toto je moje Krev* nad dary chleba a vína na oltáři jsou ještě jiná konsekrační slova, která Ježíš řekl nad ubohými a obtíženými tohoto světa: *Cokoliv jste učinili nejmenšimu z těchto mých bratří, mně jste učinili* (Mt 235,40). Již sv. Alžběta Duryňská řekla: »Chceš-li uctít Tělo Kristovo, dělej to rozhodně v drahocenných nádobách na oltáři, ale mysli přitom také na ty, kteří hladoví a žízní, na ty, kteří jsou chudí a nazí.« Neboť

Ó můj Bože, odevzdávám se zcela do Tvých rukou.

Blaho nebo strádání, radost nebo bolest, přátelé nebo opuštěnost, sláv nebo pokoření, útěcha nebo bezútěšnost, tvoje přítomnost nebo ukrytí Tvé tváře, všechno to je dobré, když to přichází od Tebe.
Ty jsi Moudrost a Láska. Co mohu chtít více?
Ty jsi mě vedl podle svého úradku a přijals mě se slávou.
Co mám v nebi a co hledám na zemi kromě Tebe? Moje tělo a mé srdce chřadnou, ale Bůh je Bohem mého srdce a můj úděl navěky.

John Henry Newman

tak jako Pán nepoužil nad dary chleba a vína podmiňovací způsob: »Čiňte s mými eucharistickými dary, jako by to bylo moje Tělo a moje Krev,« tak také neřekl: »Co jste učinili mým nejmenším bratřím, jako byste učinili mně.« Nikoliv. U oltáře se používá oznamovací způsob *toto je moje Tělo, toto je moje Krev* – a o chudých a nemocných platí: *Cokoliv jste učinili nejmenšimu z těchto mých bratří, mně jste učinili* (Mt 235,40).

Eucharistie osvobozuje člověka k pravdivému a trvalému lidství a uschopňuje jej ke skutečné civilizaci lásky. Kdo padá na kolena před konsekrovanou hostií, ten se snáze skloní k nuzným a nahým tohoto světa. Nikde se to zajisté neprojevuje výrazněji než v životě a činnosti matky Terezy z Kalkaty. **Ji zkušenost s eucharistií jako rozdávatel lásky pro trpící a umírající** na ulicích Kalkaty. V určitém okamžiku jí bylo dopřáno pochopit, že Pán v kapli v monstranci a Pán v tělech nemocných, kteří umírají v Kalkatě, je jedním a týmž Pánem. Odtud mají důvod dvě hodinové každodenní adorace Nejsvětější svátosti, které ve své komunitě zavedla: jedna hodina ráno a jedna večer, aby **zrak**

←
(Eucharistie...
pokračování ze str. 9)

sester se stal vnímavějším na přítomnost Páně jak v eucharistii, tak v trpících. Matka Tereza řekla: »My máme stále co činit s Kristem, buďto v kapli nebo na sále umírajících, neboť Kristus v eucharistii a Kristus v umírajících je jeden a týž Kristus.« Sestry ze společenství matky Terezy spojují neoddělitelně kontemplativní život s činným životem. Jejich život je práce promodlená před monstrancí a modlitba propracovaná nad nemocnými. Osvobozeny skrze eucharistii pro Boha i pro lidi patří k **nejsvobodnějším dětem lidské rodiny** na celé rozlehlé Boží zemi.

Náš vnitrocírkevní život nemůže být natolik formován a cejchován tolika egoismy, že budeme bez užitku zneužívat eucharistickou energii, protože pak bychom se zbavili všech misijních sil, které mají být obráceny navenek. Eucharistie nás obdařuje vírou, díky které jsme schopni zabývat se **více než jen vlastními problémy.** A co více, ona nás obdařuje přemírou víry, abychom mohli **jiné lidi pozvedat k Bohu**, ty lidi, kteří nevědí, odkud přicházejí a kam jdou. To všechno je v našich možnostech, ale jen tehdy, jestliže jsme zapojeni do mystického Těla Kristova, do společenství Církve, a to se nenaplní jinak než v eucharistii.

Kristův život, tedy ve světě přítomný a konkrétní vzor jeho života a konání se musí stát modelem našeho stylu bytí. To se uskutečňuje tehdy, jestliže díky eucharistickému procesu proměňování dospějeme do toho bodu, kdy, jak říká sv. Pavel, *již nežijeme my, ale žije v nás Kristus* (Gal 2,20), kdy se Kristus utváří v nás samých. **On je zosobněnou svobodou lásky. On nás osvobozuje ke své bezkonkurenční svobodě.**

Překlad a zvyraznění -Iš-

Hledám dobrého zpovědníka

Před tímto problémem stál bezpochyby každý katolík, který se snaží žít opravdovým a hlubokým duchovním životem. Dobrého zpovědníka poznají věřící velmi brzy a neomylně a tento svůj „objev“ signalizují dlouhými frontami před jeho zpovědníci. Po smrti svého duchovního vůdce často ozdobí jeho zpovědníci květinami a svíčkami, modlí se za jeho spásu a také ho prosí o přímluvu u Pána.

Církevní dějiny znají celou řadu takových vynikajících a vyhlášených zpovědníků: sv. farář arský J. M. Vianney, sv. Don Bosco, stigmatizovaný kapucín Otec Pio, nedávno blahoslavený mučedník nacismu Bernhard Lichtenberg, v našich dějinách sv. Klement Maria Hofbauer aj.

Co znamená výraz „dobrý zpovědník“? V podstatě se jedná o to, že věřící chtějí ještě něco víc než jen svátostné odpuštění hříchů, touží po duchovním vedení, po radě v tom či onom problému. Kněz, který zde vyniká, je velmi brzy vyhlášen jako „dobrý zpovědník“. Jaké jsou alespoň v kostce charakteristické znaky dobrého zpovědníka? Mistři duchovního života jich uvádějí celkem osm:

- 1) Umí se vcítit do problému druhého, má soucit s člověkem, což dává najevo ve svém jednání s lidmi.
- 2) Čeká na penitenta, má na něho vždycky čas a je na něm patrné, že tuto nelehkou službu miluje, že mu přináší vnitřní radost smířovat lidi s Pánem Bohem.
- 3) Umí trpělivě naslouchat, má „ocelové nervy“.
- 4) Má se s penitentem o co podělit, tzn. má vlastní bohaté životní zkušenosti, ale hlavně zkušenosti z osobního duchovního života, z intenzivního spojení s Pánem Ježíšem.
- 5) Je kompetentní v duchovních vědách a má i široké znalosti v profánních naukách.
- 6) Dokáže ve své službě spojit laskavost a vlídnost se zásadovostí, nebojí se nekompromisně vyžadovat, ale zároveň penitenta s láskou povzbuzovat.

- 7) Ctí svobodu penitenta, dovolí mu, bez jakékoliv výčitky nebo pocitu zklamání, odejít.
- 8) Modlí se za své penitenty.

Dobří zpovědníci, kteří naplňují tyto znaky, jsou vyhledáváni. Jejich služba je tím obtížnější, čím více lidí projevuje o ni zájem. Proto je třeba položit si otázku, jak já mohu svému zpovědníkovi ulehčit, jak mu mohu pomoci, aby kvalita jeho služby neutrpěla. K tomu je vhodné respektovat tři zásady:

- 1) Vybrat si pro svou osobní zpověď, spojenou s duchovním vedením, vhodnou dobu, tzn. ne těsně před Vánocemi a Velikonocemi, kdy se před zpovědníci tvoří dlouhé fronty.
- 2) Pokud nejsem zpovědníkovi osobně znám, informovat ho o svém věku, rodinném stavu, povolání, a také jak často se zpovídám a jaké mám problé-

my v duchovním životě, aby zmizela anonymita vůči němu a mohl být navázán kontakt na lidské bázi plné důvěry.

- 3) Umět vyjádřit svému zpovědníkovi vděčnost za vykonanou službu, třeba i nejprostším slovem nebo gestem, neboť i zpovědník je jenom člověk a potřebuje slova povzbuzení, která ho mobilizují k větší lásce vůči této svátostné službě, žádoucí je též modlitba za něho.

Pokud nevíte o dobrém zpovědníkovi a hledáte, prostě. Pán, Dárce všech darů, vám takového zcela jistě pošle. Dobrý zpovědník je obrovský dar a je možno bez zábran říci, že vynikající katolické osobnosti minulosti a současnosti byly zformovány právě dobrými zpovědníky. Nezapomínejme na to!

Podle Gosca niedzielny 8/1997
R. Malý

Dopis nemocným – červen 1997

Draží nemocní,

pokud máte možnost posluchat nebo sledovat projevy Sv. otce, jistě jste si všimli, že se stále znovu vrací – ať je to kdekoliv – k odpuštění a odpuštění. S touto výzvou také uvedl Nový rok 1997: Nabídní odpuštění, dostaneš mír!

Hlavním důvodem tmy, která nám oslepuje oči, bývá nechota či neschopnost odpustit. Ježíšova slova: jakou měrou měříte, takovou bude naměřeno vám, platí i pro odpuštění; nakolik odpustíš, natolik bude i tobě odpuštěno. Když neodpustíme, postavíme před sebe vy-

sokou zeď, kterou ani Boží světlo nepronikne. Protože *neodpusťte* je hřích, který člověka sužuje víc než kostižer a který nevymaže ani vzdálenost, ani čas. Vymaže jej právě jen upřímné odpuštění. Přitom odpustit nemusí vždy znamenat i zapomenout (kdyby nám někdo zabil naše drahé, nikdy na to nezapomeneme). Ale znamená to vzpomínat bez jakékoliv nenávisti a touhy po pomstě, ba dokonce bez jakékoliv hořkosti.

Věřím, že žádný z Vás už nevěleče dál to přetěžké břemeno neodpuštění, nenávisti či zloby, ať už Vám bylo ublíženo

Sestra Emmanuela píše...

1. června 1997

Pochválen buď Ježíši!

Mezi početnými poutníky tohoto jara byl i Brian Stavechny, snadno poznatelný po jeho zvláštním profilu a pohyblivosti jeho obličeje. Je profesionální mimik. Pracoval dlouho s otcem moderní mimiky, Etienne Decraux, jako žák, potom jako asistent. Jeho svědectví ukazuje, jak Gospa používá každého aspektu naší osobnosti, aby se nás dotkla. Mimik Brian se stal věřícím, když se díval na první videa z Medž., na pasáže vidoucích v extázi. Pozoroval jejich obličeje, bezvadnou synchronizaci jejich pohybů na začátku a na konci zjevení, a také jejich výraz během setkání s Gospou. Brian dnes zdůrazňuje: „Jako mimik jsem byl ohromen: je zcela nemožné, aby děti hrály komedii. Viděl jsem je, jak všichni současně hybou očima, hlavou, krkem i tělem, jak dělají všichni najednou znamení kříže. To však je nemožné bez pomoci zvukové nebo vizuální indikace. To mě přesvědčilo o autenticitě zjevení a to je to, co mě obrátilo!“

jakkoliv. Protože když člověk skutečně onemocní a je odkázán více či méně na druhé, tu si většinou uvědomí, jak je to všechno pomíjivé a marné, někdy až malicherné a ubohé. Jeho bezmocnost ho osvobodí z bývalé pýchy a samolibosti, která vždy vidí jen sebe a nedovolí chápat druhé. Jsem přesvědčena, že z tohoto „stadia“ už nás Boží milosrdenství vysvobodilo právě naší nemocí.

To však neznamená, že už nám nehrozí žádné nebezpečí. Naopak! Právě proto, že se náš svět zúžil na velmi omezený prostor a malý okruh lidí, s nimiž se denně stýkáme, může docházet ke střetům, jak to

Zesílme své oběti v této pro Církev tak závažné chvíli: Matka Tereza, kardinál Gagnon a Mark Miravalle nás zvou ke „křížové výpravě růženců a postu“ na úmysly Sv. otce, za příští prohlášení dogmatu o mateřské úloze Marie jako Spoluvykupitelky, Prostřednice a Orodovnice. Celé Mariánské hnutí začalo tento „útok“ modliteb v květnu. Podporujeme z celého srdce „jejího nejmilejšího syna, kterého vyvolila pro tyto časy“.

Končím svůj úkol v Mexiku a USA, kde jsem dělala co nejvíce pro rozšíření Mariiných poselství. Všude šlo hlavně o poselství týkající se rodiny, protože potřeby jsou „křiklavé“ a lidé očekávají od Gospy cestu ochrany, uzdravení a znovusjednocení. Když jsem to telefonicky sdělovala Mariji Pavlovičové, zvolala: „Oh, ty děláš to, co já dělat nemohu!“ (Ona čeká v červenci své třetí dítě.) Kež můžeme všichni nosit ta poselství, každý podle milosti, kterou dostal.

U Naší Paní z Guadelupe jsem byla ohromena podobností

všichni dobře známe. Protože nás dokáží rozčilit úplné maličkosti, hlídáme každý pohled, každý úsměv, každé slovo svého okolí a posuzujeme je podle toho, jakou jsme měli noc nebo jak trpíme. Tak podkládáme svým nejbližším nepěkné myšlenky jen proto, že je nám dnes špatně. A přitom zapomínáme, že i oni mají své starosti, a to nejen doma, ale i v zaměstnání, čili ve „světě“, kde se soutěží, kde se bojuje.

Takové myšlenky musíme hned zahánět a aspoň před Pánem okamžitě poprosit za odpuštění, aby se nerozrostly a nepřehlušily naši lásku. A pokud jsou ti, kteří se o nás stara-

Mariina poselství Juanu Diegovi v r. 1531 s tím, které nyní v Medž. adresuje celému světu: „Naslouchej tomu a nechť ti pronikne do svého srdce, moje drahé malé dítě: nedovol, aby tě cokoliv deprimovalo, ničemu nedovol zkalit tvé srdce nebo tvůj obličej. A neměj strach... nejsem snad zde Já, která jsem tvá Matka? Nenačázíš se pod mým stínem a v mé přítomnosti? Nejsem pramenem života? Nejsi ty v záhybech mého pláště, v mém objetí? Co víc potřebuješ?“ O jednu víc Maria volá ke svému dítěti: „Nemějte strach!“

Drahá Gospo, pomoz nám dovolit nebi, aby kralovalo v našich srdcích!

Sr. Emmanuel

Denis Nolan, prezident EDM v Americe, který doprovázel sr. Emmanuela na její americké cestě, píše (text přišel zároveň s jejím faxem):

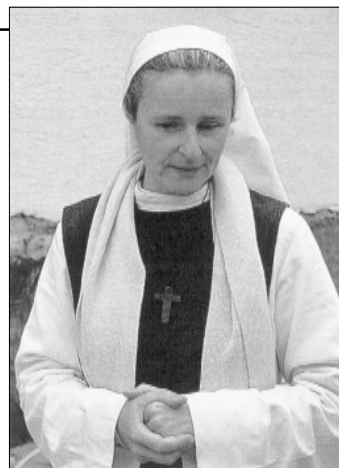
„Bylo mi nesmírnou radostí konstatovat, že bazilika N.D.de Guadelupe poprvé pozvala řeholnici, aby tam mluvila – a to o medž. poselstvích! Už loni P. Jozo „změnil zvyk-

ji, netrpěliví a nevrlí, snažme se jim okamžitě odpustit a omluvit je, a to nejen před sebou, ale i před Pánem. Snažme se ho i sebe přesvědčit o tom, že jsou hodní, že nás mají rádi, že to tak nemysleli, že toho jen mají příliš mnoho... Ani nevíte, jak se pak budete cítit volní, svobodní, šťastní. Naučte se je opravdově milovat a vše kolem sebe obohacovat svou láskou.

Proč? – Protože z Vás bude vyzařovat Ježíšova láska, která... všechno věří, všechno doufá, všechno vydrží a nikdy neumírá...

Moc Vás zdravím.

Sestra Pavla

losti“: modlil se tam až pozdě do noci s 16 000 shromážděnými osobami. Během naší cesty milost bohatě proudila a Panna otevřela nečekaně dveře: 17 vysílání v TV, vysílaných do celé Lat. Ameriky; 2 hodiny přímého přenosu pro miliony televizních diváků – samozřejmě zčásti nevěřících. Zdá se, že Maria víc a víc usnadňuje věci, aby se její výzva dostala až na kraj světa pomocí rádia a TV – k největší radosti sv. Maximiána Kolbeho!

A přináší to ovoce, například: Jeden velmi vlivný člen Kongresu v USA (nekatolík) viděl „náhodou“ jedno z těch vysílání o poselstvích. Byl velmi osloven, stejně i jeho paní: nyní věří, že medž. poselství představují jedinou naději pro mír! A pozval s. Emmanuela do Washingtonu, aby v říjnu mluvila v Kongresu. Jeho manželka, paní Lantos (židovka), mi poslala kopii jiného dopisu, adresovaného prezidentu Bosny, dr. Alijovi Izetbegovičovi (mohamedán): „...chci se připojit k hlasu Chrise Smitha, člena Kongresu, který vás naléhavě zve k cestě do Medž.; jednak abyste navštívil uprchlíky, kteří tam našli azyl, a také abyste obdržel duchovní pomoc pro váš lid, který tolik trpěl. Jsou okamžiky v životě národa zrovna tak jako v životě jednotlivců, kdy jediné Boží Prozřetelnost může ukázat nečekané řešení problémů.“

Denis Nolan

Co si počít?

Politické události posledních týdnů vyvolávají u mnoha lidí znepokojení. Všeobecně se vzrůstá nejistota a obavy o budoucnost

Vidiny přibližujícího se blahobytu, podporované hesly o vstupování do Evropy, se nejen rozplývají, ale nahrazuje je reálná skutečnost s nezbytností »utahování opasků«. S nejistotou roste i nedůvěra a rozladěnost, která nahrává extremistickým postojům. Zahleděli jsme se jednostranně tam, kde mají více než my, a zapomněli jsme se ohlédnout také tam, kde se lidem daří hůře, nebo dokonce mnohem hůře. Naše dosavadní jistoty a očekávání byly jako dům postavený na písku (srov. Mt 7,26). Co si má křesťan počít v takové situaci?

1. Nestaví-li Hospodin dům, marně se namáhají stavitelé (Ž 121)

Skutečnost, že se místo slibovaných úspěchů ocitáme tváří v tvář nepřijemným rozčarováním, by nás však neměla tolik překvapit. Naše společnost vykročila ke svým slunným zítřkům až nápadně sebevědomě, a to na vlastní pěst. Nebeský Hospodář byl odsunut do »zcela soukromé oblasti« a ani odtud by se neměl »vměšovat do věcí veřejných«. Boží pozhměání, bez kterého je marné lidské namáhání, nepřichází ovšem jen v podobě nějaké bezprostřední Boží pomoci pro naše současné kroky. Božího pozhměání se nám dostalo již v podobě Božího zákona, který Stvořitel vložil do našeho srdce a který nám zjevil a potvrdil skrze svého Syna. Dbáme-li tohoto zákona, jsou naše skutky v souladu s Jeho vůlí a vnášíjí soulad do našich vzájemných vztahů. My jsme se však zachovali jako nevědní Izraelité. Ačkoliv Hospodin nás zbavil otrockého břemene, náš národ nedbal na Jeho hlas, náš lid jej neposlouchá. Nechal nás tedy v zatvřelosti

našeho srdce, ať si žijeme podle vlastních nápadů (srov. Ž 81). Lze očekávat, že člověk, který nedbá Božího zákona, bude zachovávat zákony lidské? Lze se divit, že ve společnosti, která kvůli svému pohodlí vraždí své vlastní děti, se lidé navzájem zabíjejí také kvůli mamonu? Společnost, která si sama podkopala své nejelementárnější základy, nemůže prosperovat. Hlupák říká sám sobě: »Bůh není!« Zkaženě a zvráceně jednají, nikdo neprokazuje dobro. Bůh shlíží z nebe na smrtelníky, aby viděl, zda je někdo rozumný a bere ohled na Boha. Všichni pobloudili, všichni se zkazili, nikdo nedělal dobro. Dočista nikdo (Ž 53).

Člověk se příliš spoléhá sám na sebe. Postavil svůj hospodářský život na principu, který neodpovídá jeho původní důstojnosti, nýbrž je důsledkem deformace vzešlé z hříchu: na sobectví, pýše a hamiznosti. Bez Boha přece není solidarity a lásky, která by vedla k vzájemné službě a pomoci, není svědomitosti a odpovědnosti za druhé ani za celek. Není proto divu, že se *marně namáhají stavitelé* (Ž 127).

2. Lišky mají doupata a ptáci mají hnízda...

Ale nastávající utahování opasků nepostihuje bohaté, ale především nás. Nemáme snad oprávněný důvod k nespokojenosti? Není sporu, že i my křesťané máme zájem na tom, aby naše společnost prosperovala. Máme však k tomu jiné důvody než jenom zajištění vlastního blahobytu. Není to pro nás vlastně zahanbení, jestliže teprve hospodářský kolaps nás nutí k uskrovnění? Přijmeme aspoň nyní to, co je nevyhnutelné, bez

reptání a s láskou k Bohu, abychom pak byli schopni i toho, co není nevyhnutelné a co závisí na dobrotě našeho srdce. Neztrácíme svou vlastní tvář křesťanů, tedy následovníků Krista, jestliže se *sháníme po všem tom, po čem se shánějí pohané?* (srov. Mt 6,32) Náš Pán se narodil v cizím chlévě a zemřel nahý na potupném dřevě. Neměl, kam by hlavu sklonil, ale kudy chodil, tudy dobře činil. Celá jeho bytost, jeho srdce, jeho snažení byly zaměřeny k jedinému: k těm, kteří strádají a trpí. Co řekl bohatému mládenci, který chtěl být *dokonalý*, to znamená opravdový člověk a opravdový obraz toho, který jej stvořil: *Jdi, prodej svůj majetek a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi, a pak přijď a následuj mne* (Mt 19,21). Ten mládenec odešel velmi smutný, protože *jeho duše nespočinula v Bohu, ale jeho srdce přilnulo k bohatství* (srov. Ž 62). Nemá náš smutek obdobné kořeny? Kolik je lidí na světě, kteří by s velkým povděkem přijali »omezené« možnosti našeho utrazeného opasku. Pro mnohé z nich by to byl dokonce »život nad poměry«. A jsou to často lidé, kteří, aniž to víme, platí ve skutečnosti nepřímo svou krajní bídou za naši životní úroveň. Běda nám, jestliže jsme dnes nespokojeni jen proto, že myslíme na sebe a na své prázdné sýpky. Přijmeme současnou situaci jako **Boží výzvu**, abychom si nežili »nad poměry«, abychom přestali sami sebe znepokojovat pohledem na ty, kteří mají dům se dvěma garážemi a bazénem, a znepokojovali se pro ty, kteří **nemají co do úst, ani kam by složili hlavu**. Ostatně skromný způsob života je naší křesťanskou a lidskou **povinností**. Co zbytečně spotřebujeme, je nenávratně ztraceno pro druhé v době současné i v budoucnosti. Je nanejvýš na čase probrat se z časově i prostorově krátkozrakého egoismu.

Prosím Tě, můj Bože, ve své nehlubší lásce a úctě, s upřímnou pokorou, s vůlí zcela podřízenou, zcela oddanou. Dej, ať mé srdce bije shodně s Tvým Srdcem. Očisti je ode všeho, co je pyšné, tvrdé a nečisté, od každé zvrácenosti, nepořádku a tvrdošijnosti. Naplň je zcela sebou samým, aby ani každodenní události ani okolnosti doby neměly moc je zneklidňovat, nýbrž aby mělo mír ve Tvé lásce a bázni před Tebou.

John Henry Newmann

3. Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám (Ž 23)

Ale jsou i mezi námi ti, kteří se mohou nyní ocitnout v opravdové nouzi. Možná, že se za svou bídu stydí, skrývají před námi fakt, že dokonce propadli i »sociálním sítím«. Měli bychom tedy nyní mít otevřené oči. Uskutečňovat ve svém nejbližším okolí **opravdovou křesťanskou solidaritu**. Ať jsou naše možnosti jakkoliv omezené, vždy je tu ještě někdo, kdo je na tom hůře, než jsme my. Především příklad těch, *kteří opustili všechno*, nás učí, že Bůh jim nakonec dopřál *stonásobek* (srov. Mt 19, 27; 29), tolik, že mohli prokázat těm nejpotřebnějším neuvěřitelné služby. Jen si vzpomeňme, co s trvale prázdnou kapsou vybuďoval a dokázal sv. Jan Bosko. Jen se podívejme, co s holýma rukama uskutečnila matka Tereza. Díváme-li se na ně jako na zcela ojedinelé osobnosti, pak to ovšem není jejich, ale naše chyba.

Začneme-li myslet především na strádání těch druhých a starat se o jeho zmírnění, naše vlastní nouze se nám záhy rozplyne a naplní nás radost, *kteřou ani rez ani mol nekazí a zloději nekradou* (srov. Mt 6,20). *I když fíkovník nevykvetne, i když zklame výnos olivy a réva nepřinese plody, já přesto budu jásat v Hospodinu, budu plesat v Bohu*

svém Spasiteli. Hospodin je mou silou, zavede mne na mé výšiny (Hab 3,24). Láska a solidarita založená na bratrství v Kristu, nezlomný optimismus, který se opírá o laskavou a prozřetelnou péči nebeského Otce, to jsou dva rysy křesťanství, kterými můžeme výrazně přispívat k odhalování Boha i k ozdravení naší společnosti.

4. Dávejte, co je císařovo, císaři (Mk 12,17)

Povinnosti odevzdat společnosti to, co jí patří, nemůžeme dostát pouhým zaplacením daní. Společnost potřebuje také naši aktivitu a angažovanost. K prosazování křesťanských principů nepomůže, když si občas zareptáme doma nebo mezi přáteli. I když se nám právě zdá, že se k nám společnost chová víc než macešsky, není to důvod, abychom se k ní otočili zády. Společnost není nějaká tajemná bytost. Skládá se přece z bližních, našich bratří a sester, pracuje také pro budoucnost, ve které mají žít naše děti. Nikdo nemá lepší předpoklady pro skutečnou a činnou lásku k vlasti než my křesťané. Musíme ale hledat cesty, jak změnit svou **negující opozici v aktivní postoj**, jehož výsledkem je uplatnění a angažovanost na všech úrovních a všude tam, kde je to potřebné a možné. Angažovanost, která nehledá mocenskou pozici pro vlastní výhody, ale opravdovou **službu bližním**, ke které nás *puď Kristova láska, abychom již nežili pro sebe* (srov. 2 Kor 5, 14).

Co si tedy počít? Využít současné krize k **zpytování vlastního svědomí** a k obnově našeho postoje, života i angažovanosti duchu našeho Spasitele Ježíše Krista. Tam, kde nám hrozí opravdová nouze, objeví se včas jeho svatá Matka, aby Ho upozornila, že *nám došlo víno*. Vše další bude ovšem záležet na tom, jak rychle *učiníme to, co nám řekl* (srov. Jan 2,3–5). -Iš-

toho, kdo dává život svůj za své drahé. „Ježíši, ty jsi jej dal.“ To je tedy slovo božské lásky. Podmanivé slovo, proti němuž padají bezmocně všechny pomluvy a hanebné lži a všechny pokusy už předem zmatečné a zbytečné a nešťastné – popřít existenci Boží lásky – popřít Boha.

A o letnicích božský dar – věčný dech Otce a Syna, věčný Bůh, Svatý Duch k nám přišel jako láska, aby spojil naše duše s Bohem skrze milost Boží, aby láska Boží v nás přebývala.

Tento svátek Srdce Páně chce říci jedno slovo – závěrečné slovo, které zůstává v mysli, když uvážíme všechna ta tajemství díla spásy. Pamatuj, člověče, jak tě Bůh miluje, pohleď a naslouchej, jaká je řeč lásky vtěleného Boha. Tak Kristus Pán chce doplnit učení v evangeliu: jako by chtěl znovu zdůraznit, dát poznat a uskutečnit tento div pokaždé, když se podíváš na obraz jeho Srdce.

Roku 1675 se zjevuje řeholnici Marii Markétě Alacoque, která adorovala – klaněla se mu přítomnému ve svatostánku. Ukázal na své srdce, které lidi tolik milovalo, vše obětovalo, všeho se zřeklo a tak se úplně strávil, aby lidstvu svou lásku dokázalo. A to srdce má ránu, my říkáme BRÁNU, kolem toho srdce vinou se trny a v tom srdci ční kříž, který je objímán plameny.

Ta rána ti poví, co to znamená: Máš bránu k Srdci Kristovu otevřenou. Neříkej, že máš mnoho hříchů, tam tou bránou se jich vejde víc, než jich dovedl spáchat celý svět, poněvadž v tom srdci je hlubina božství, v něm božství přebývá podstatně. To srdce je věnčeno trním, to znamená, že za lásku Božímu Synu se dostává trní nevědky. A v tom Srdci ční

kříž. Co to znamená? To znamená, že ten kříž, všechno to utrpení Kristovo, jeho smrt v nahotě a potupě, že to vyrostlo ne z jeho nutnosti, ale že to vyrostlo ze srdce, že to vše vyrostlo z lásky. Toto tedy chtěl Kristus Pán říci výmluvným zjevením lidem, celému světu a každému z nás. Podívej se, všechno to, co ti říká evangelium, čemu tě učí církve svatá o tvém Spasiteli, to je ovoce lásky, to se zrodilo z lásky – z lásky, která je obět věčná a projevila se v čase v životě a díle našeho Spasitele Ježíše Krista.

Kristus Pán si přeje, aby jeho Srdce, jeho láska, byla uctívána. Přál si, aby se konala pobožnost prvních devíti pátků; připojil nevýslovné zaslíbení, že dá milost těm, kdo budou ctít jeho Srdce, že porostou na cestě k dokonalosti. Požehnám domům, kde bude vystaven obraz mého Srdce, hříšníkům dám milost obrácení. Ctitelům mého Srdce dám milosti potřebné pro jejich stav a povolání. Jména těch, kteří rozšiřují úctu k mému Srdci, nebudou nikdy vymazána.

Viz to srdce, které tebe tolik milovalo!

Moji milí, zcela osobně máme právo a povinnost chápat Boží lásku, neboť ona jde k nám v celé božskosti, v celé nekonečnosti. Moji milí, co odpovíme na tuto lásku Kristovu? Blahoslavený Joachim Piccolomini jednou uviděl člověka, který měl právě záchvat padoucnice. Když přišel k sobě, naříkal a naříkal. Světec byl tak dojat jeho ubohostí, že začal prosit Boha, aby tu nemoc poslal na něho. A také tu nemoc dostal a onen ubožák již víc do záchvatu neupadl. Zamyslete se, jak asi byl ten uzdravený vděčný, když ho potkal, a kdyby mu mohl prospět, co by pro něho neučinil.

Znamení Stvořitele, divy z časů Ježíše Krista se dějí i dnes, a to pod kontrolou nejnovějších výzkumů přírodních věd.

Mezinárodní a interkonfesní lékařský komitét Lurdy

Že by oko mohlo být výsledkem evoluce? Nesmysl.

Ch. Darwin

Lidé si neumějí představit, kolik je k tomu třeba víry, aby se člověk mohl pokládat za nevěřícího.

Kardinál Faulhaber

Nebo svatý Vincenc Paulánský v Marseille... Tam šli galejníci – to byli odsouzenci, kteří byli přikováni na lodích a veslovali. Tehdy ještě nebyla pára a nehnala lodě. Stál tam jejich komandér s holí a tloukl jí a jak rychle tloukl, tak rychle museli veslovat. A kdo tak rychle nevesloval, tak ho prostě zbičoval, a když nebožák zemřel, hodili ho do moře. Tyto galejníky vedli na jinou loď. Tu jeden začal naříkat: „Kdyby byl Bůh, tak by nás nemohl nechat tak trpět.“ Sv. Vincenc to slyšel, zavolal si ho stranou, svékl svůj hábit a pravil: „Příteli, vyměňme si to. Vezmi si můj oděv a já tvůj trestanecký a půjdu místo tebe“. A co potom zkusil! Zamysleme se, co si asi tento vysvobozený myslel v srdci a jak se asi díval na Vincence, který se místo něho dal na tak strastiplný život a tak krutou práci. Ale změříme to všechno, srovnáme to všechno a donesme až pod kříž našeho Spasitele. Snesme to všechno, i sebe, až ke svatostánku a zkoumejme tu největší lásku, ten největší soucit, co mohl kdo pro druhého udělat. Všechno se to ztrácí proti tomu, co náš Spasitel vykonal pro nás.

Ať úcta k jeho Srdci a k Velebné svátosti v našich zemích stále roste!

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus!

(Redakčně kráceno)

MKH na Slovensku oznamuje bývalým čtenářům a odběratelům časopisu „Máriina doba“, že byla vyřešena distribuce časopisu do České republiky a je možné si ho znovu objednat od začátku roku 1997 na adrese: Jiří Maxa, Halasovo nám. 3, 638 00 Brno. (Vychází 4x do roka, s prvním číslem budou zaslány podmínky. Všem zájemcům zašleme na ukázkou jedno číslo nezávazně.

MKH Bratislava

POUTĚ PŘI SLAVNOSTI SV. CYRILA A METODĚJE NA VELEHRADĚ v r. 1997

4. ČERVENCE – PÁTEK:

Večer a noc v bazilice:

Od 20.00 hod. adorační hodiny ve spolupráci s komunitou EMANUEL, modlitby, zpěvy. Ve 22.00 hod. adorace, půlnoční mše svatá ve 24.00 hodin.

5. ČERVENCE:

SOBOTA – HLAVNÍ POUŤ

Mše svaté v bazilice: v 6.00 hodin, v 7.00 hodin, mše sv. moravských novokněží v 8.30 hodin.

Hlavní poutní pontifikální mše svatá na nádvoří v 10.30 hodin.

Celebrují všichni biskupové České republiky s papežským nunciem G. Coppou.

Hlavním celebrantem je arcibiskup pražský Miloslav kardinál Vlk. Káže biskup ostravsko-opavský Mons. František LOKOWICZ.

Odpolední poutní mše svatá v 15.00 hodin

6. ČERVENCE: NEDĚLE – MALÁ POUŤ

Mše svaté v bazilice: v 6.00 hodin, v 7.00 hodin, v 8.30 hodin.

Hlavní poutní pontifikální mše svatá v 10.30 hodin. Slaví ji arcibiskup olomoucký Mons. Jan Graubner.

Závěrečná poutní mše svatá v 15.00 hodin.

Po dobu pouti bude vždy možno přijmout svátost smíření ve zpovědnících za kůrními lavicemi. O hlavní pouti i na nádvoří před bazilikou.

Doprava poutníků je možná až na Velehrad.

VŠECHNY ZVEME NA VELEHRAD

Jsmo vyzváni, abychom neustávali v boji. Kdo se zbaběle vzdá, činí sám sebe spoluviníkem.

Hubert Hüppe za práva nenaroyených dětí

Modlitba je osou světa.

Julius Langbehm

Generální představená Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského vypisuje

VÝBĚROVÉ ŘÍZENÍ

na místo ředitele Domu sv. Antonína

v Moravských Budějovicích, který poskytuje ústavní sociální péči pro starší občany.

Předpokladem je zájem a nadšení pro práci u starých lidí, řídicí a organizační schopnosti. Zkušenost s financováním a provozem zařízení je vítána.

Příhlášky se životopisem a s uvedením údajů o dosavadní odborné praxi zasílejte do tří týdnů po zveřejnění na adresu:

Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského, Šporkova 12, 118 00 Praha 1.

POZVÁNKA NA VÍKENDY PRO STARŠÍ ŽENY

Víkendy jsou určeny pro starší ženy, které prožívají „třetí věk“ svého života. Náplň víkendů tvoří přednášky zaměřené na „radosti a starosti“ stáří, na vztah k manželovi, dospělým dětem i vnoučatům, na vztah k Bohu a lidem okolo nás. Cílem je prohloubení duchovního života, k čemuž přispívají společné modlitby, adorace, účast na mši svaté a možnost přijetí svátosti smíření i svátosti pomazání nemocných. Je zde i příležitost k duchovnímu rozhovoru s knězem, který se víkendů účastní.

Datum a místo konání víkendů:

22. – 24. 8. 1997 – Králíky – Poutní dům

17. – 19. 10. 1997 – Velehrad – exerciční dům Stojanov

14. – 16. 11. 1997 – Velehrad – exerciční dům Stojanov

Cena víkendu je cca 300 Kč. V ceně je zahrnuto ubytování a strava. Během víkendu je možnost nákupu náboženské literatury.

Přihlásit se je možno buď písemně na adrese:

Marie Mourková, Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 771 01 Olomouc **nebo telefonicky** paní Mourkové domů 068/531 28 50.

Na přihláškách uveďte jméno, adresu, **PSC**, věk a datum víkendu. Pokud se bude na jednu přihlášku přihlašovat více osob, je nutné aby všechny osoby uvedly potřebné informace. Podrobné informace budou účastnicím zaslány v dostatečném předstihu. Modleme se společně o Boží požehnání pro toto dílo.

MARTA VONDRÁKOVÁ
Křesťanská cestovní kancelář

MISIE

751 03, Brodek u Přerova 46
tel./fax: 0641/74 11 50

**ŘÍM – FLORENCIE – ASSISI...
PO STOPÁCH SV. VOJTĚCHA**

Bohatý program rozšířený o místa posvěcená pobytem a životem sv. Vojtěcha.

T: 25. 6. – 1. 7.; 10. 9. – 16. 9.,

Cena: 5 629 Kč (3 262 Kč + 133 tis. lir);

CHRÁMY PAŘÍŽE, MARIENTHAL...

ubytování v centru Paříže

T: 5. – 11. 7., cena 6 498 Kč (3 060 Kč + 650 fr.);

DOPRAVA ZAHRANIČNÍM BUSEM S WC!

KNÍŽKY PANA FARÁŘE P. ODVÁRKY:

Duše kapliček (25 Kč) o dějinách pobožností u kapliček.

Pan farář vzpomíná (30 Kč) o historii padesáti let kněžství, národa i Církve – mnoho obrázků.

Román ze šuplíku (50 Kč) o pronásledování Církve za totalit a pětépácích, s mnoha obrázky.

Zakázaná kniha (20 Kč) o nuceně nasazených za nacismu. (Zašleme složenku.)

Knihy můžete objednat na adrese:

Klub mladých, 257 91 Sedlec-Prčice

SÁZAVA – POUTĚ K SV. PROKOPU

4. 7. 1997 – 8.30 hod. – mše sv. poutníků z Kolína; 10.00 hod. kněžská pouť; 18.00 hod. – farní mše sv. se zasvěcením BSP (1. pátek).

5. 7. 1997 – 14.00 hod. – PORTA CATHOLICA; 18.00 hod. – mše sv. a po ní adorace skupiny Filadelfia.

6. 7. 1997 – 8.00 hod. – staroslověnská mše sv.; 10.00 hod. – slavná mše sv. s apoštolským nunciem, arcibiskupem Giovanni Coppou – zpívá sázavský sbor pod vedením J. Nepraše; 18.00 hod. farní mše sv.

Nedělní mše sv. je vždy v 10.00 hod., jinak dle dohody s poutníky.

Adresa: Římskokatol. farnost, Černé Budy 75, Sázava 285 06

Arcibiskupství olomoucké vyhlašuje výběrové řízení na ředitele Vyšší odborné školy Caritas v Olomouci s možným nástupem do funkce již od 1. srpna 1997.

Podmínky: praktikující katolíci, zájem o charitní a sociální službu, vysokoškolské vzdělání (pedagogický směr a pedagogická praxe vítány). Příhlášky zasílejte na adresu: Arcibiskupství olomoucké, školská sekce, Biskupské nám. 2, 771 01 Olomouc, **do 25. června 1997.**

K přihlášce připojte: kopii dokladu o nejvyšším ukončeném vzdělání, životopis, přehled praxe, Vaši představu o církevní škole s charitním a sociálním zaměřením.

Neděle 22. 6. – 12. v mezidobí

Mk 4,35–41

I my míváme stejný problém, jako měli učedníci. Vnímáme bouři a ne Ježíše. Jenže zachránce je Ježíš, není jím bouře ani náš strach. Hned teď bych k němu měl obrátit svou pozornost ve všech věcech, kde se bojím.

Pondělí 23. 6. – Mt 7,1–5

Trám – to se snad zdá být přehnané. Ale není důležitá velikost té překážky, důležité je, že je v mém oku. A proto musí pryč.

Úterý 24. 6. – Narození sv. Jana

Křtitele – Iz 49,1–6

Hospodin svého služebníka povolal i vyzbrojil a určil ho za světlo všem – a přece služebník cítí, že je tu skoro zbytečný. Tak vypadá osud Ježíšův, tak se někdy mohu cítit i já. Řešení je jediné v Hospodinu. Vidět skvělost povolání křesťana a současně vidět i jeho neúspěšnost ve světě jedním jediným pohledem je nesnadné. Je to ale vidění správné.

Středa 25. 6. – Mt 7,15–20

Být křesťanem neznamena být v bezpečí před nepravými proroky. Poznat nepravé proroky však vyžaduje čas, někdy dost dlouhý. Ovoce se neobjeví hned. Ale ten, kdo poctivě vniká do hloubky života s Bohem, získává odolnost proti svodům pošestilých vůdců.

Čtvrtek 26. 6. – Mt 7,21–29

Snad neaktuálnější upozornění Spasitele na nebezpečí nepravého křesťanství. Je-li pravda, že víra bez skutků je mrtvá, pak je také pravda, že ty skutky nemohu dělat proto, že tak chci já, nýbrž proto, že tak chce Bůh. A Boží vůli poznám teprve, když je má láska k Bohu v pořádku. Proto je třeba se ptát, zda mi jde opravdu o Boží slávu, nebo o mou vlastní.

Pátek 27. 6. – Mt 8,1–4

Ježíšův dotyk vše mění. Ne ovšem k našemu obrazu, ale podle představ Božích. Je třeba se poctivě zeptat, jestli opravdu chci, aby vše v mém životě bylo podle Boží vůle.

Sobota 28. 6. – Mt 8,5–17

Ježíš se nijak nepřátelí se zlem. Potírá ho, kde může. Ne proto, aby sám sklízal ovoce triumfu, ale protože chce člověka osvobodit pro Boha. I mne chce osvobodit pro život s Bohem. Mohu s tím zcela počítat.

Neděle 22. června 12. neděle v mezidobí	- 1. čt.: Job 38,1.8–11 Ž: 107 (106)23–24.25–26.28–29.30–31 2. čt.: 2 Kor 5,14–17 Ev.: Mk 4,35–41	odp.: 2a
Pondělí 23. června férie	- 1. čt.: Gn 12,1–9 Ž: 32,12–13.18–19.20+22 Ev.: Mt 7,1–5	odp.: 12b
Úterý 24. června slavnost Narození sv. Jana Křtitele	- 1. čt.: Iz 49,1–6 Ž: 139 (138)1–3.13–14ab.14c–15 2. čt.: Sk 13,22–26 Ev.: Lk 1,57–66.80	odp.: 14a
Středa 25. června férie	- 1. čt.: Gn 15,1–12.17–18 Ž: 104,1–2.3–4.6–7.8–9 Ev.: Mt 7,15–20	odp.: 8a
Čtvrtek 26. června férie	- 1. čt.: Gn 16,1–12.15–16 Ž: 105,1–2.3–4a.4b–5 Ev.: Mt 7,21–29	odp.: 1a
Pátek 27. června férie	- 1. čt.: Gn 17,1.5.9–10.15–22 Ž: 127,1–2.3.4–5 Ev.: Mt 8,1–4	odp.: 4
Sobota 28. června památka sv. Ireněje, biskupa a m učedníka	- 1. čt.: 2 Tim 2,22b–26 Ž: 37 (36)3–4.5–6.30–31 Ev.: Jan 17,20–26	odp.: 30a

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	17. 3.	18. 3.	19. 3.	20. 3.	21. 3.	22. 3.	23. 3.
Antifona	1136	1150	1396	1181	1197	1213	1708
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1151	1396	1182	1198	1213	1708
Antifony	1137	1151	1396	1183	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	813	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1396	1186	1201	1217	1210
Antifona k Zach. kantiku	701	1155	1396	1186	1202	1218	1403
Prosby	1140	1155	1398	1186	1202	1218	1711
Záv. modlitba	701	1156	1398	1187	1202	1218	1403
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	1264	1187	1203	1219	1233
Antifony	1142	1157	1398	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1265	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1399	1190	1206	1221	1236
Záv. modlitba	701	1159	1398	1191	1206	1222	1237
Nešpory: SO							
Hymnus	1132	1145	1394	1400	1192	1207	807
Antifony	1133	1146	1395	1400	1193	1208	808
Žalmy	1133	1146	1751	1761	1193	1209	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1395	1400	1196	1211	810
Ant. ke kant. P. M.	1135	701	1395	1401	1196	1211	702
Prosby	1135	1149	1395	1401	1196	1211	811
Záv. modlitba	701	701	1396	1398	1197	1212	702
Kompletář	1238	1242	1238	1242	1254	1257	1260
							1238

Knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Objednávání Světla

**Světlo si lze objednat
na adrese:**

* * *

**Matice cyrilometodějská
s. r. o.**

EXPEDICE

**Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1**

* * *

Novinky
MCM

NABÍDKA KNIH MCM s. r. o. – ČERVEN 1997:

Novinky a nová vydání starších titulů:

Dr. Edward Górecki: Církev se uskutečňuje ve farnosti, 73 Kč.

O. Bohuslav SDB: Páter Pius – muž bolesti a lásky, 30 Kč.

P. Vavřinec Sales: Ježíšovo srdce světa, 49 Kč.

František Dvorník: Svatý Vojtěch, 35 Kč.

Dr. Jan Sedlák: M. Jan Hus, 180 Kč.

O. biskup Josef Hrdlička: Vím, komu jsem uvěřil, 15 Kč.

P. Tomáš J. Bahounek OP: Studánky očí svaté Zdislavy, 60 Kč.

Dr. Slavko Barbarič: Modli se srdcem, 38 Kč.

P. ThDr. Mark I. Miravalle: Maria – Spoluvykupitelka, Pro-
střednice, Přímluvkyně, 35 Kč.

Vyjde do konce června 1997:

Vassula Ryden: Opravdový život v Bohu 5, cca 63 Kč.

Cestou svaté Zdislavy – nověna k svaté Zdislavě.

Ozvěny ze Sv. Hostýna.

Vít Dohnal, Miloslav Pojsl, Ivan Slavík: Olomouc v době biskupa Jindřicha
Zdíka, cca 119 Kč.

Vyjde do konce července 1997:

Vilém Hünermann: Svatý Vincenc de Paul, misionář lásky.

P. Doc. Rudolf Smahel: Rozhlasové přednášky o výchově dětí, cca 45 Kč.

Marie Cekotová: Edita Steinová a fenomenologická tradice, cca 39 Kč.

Vassula Ryden: Opravdový život v Bohu 1 (dotisk), 52 Kč.

Vassula Ryden: Opravdový život v Bohu 3 (dotisk), 69 Kč.

Vassula Ryden: Opravdový život v Bohu 6, cca 79 Kč.

Znamení doby, cca 29 Kč.

**Zájemce o předplatné
ze Slovenska prosíme,
aby se obrátili
na firmu RODENY
(adresa je uvedena
v tiráži), která Vám dá
instrukce
a zašle složenku
na zaplacení.**

**Placeno převodem
706 035**

Novinové výplatné

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice Cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatel-
ství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1;
telefon a fax 068/522 28 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošt
v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODE-
NY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, š. p. ZSRP Bratislava, č.j.
3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila
(jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.